

VERONIKA VALENT

O L'UĐOCH

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Martin a Alex urobia v záverečnej časti trilógiu čin, ktorý vážne zasiahne do životov viacerých. Zlo sa do Paríža vráti a udrie silnejšie ako kedykoľvek predtým. Budú sa vedieť mladí Požehnaní bojovníci a ich spolupracovníci s ním vysporiadať?

Veronika Valent © 2018

Skleněný můstek s.r.o. © 2018

ISBN 978-80-7534-206-5

OBSAH

- 1. Nad oblakmi**
- 2. Drzosť**
- 3. Prílet**
- 4. Stretnutie**
- 5. Doma**
- 6. Liečba**
- 7. Kino**
- 8. Ten sen**
- 9. Nedeľný koláč**
- 10. Vraj kamarát**
- 11. Dilema**
- 12. Znova vo vojne**
- 13. Klasická liečba**
- 14. Takmer herecká etuda**
- 15. Na vianočnej párty**
- 16. Akcia**
- 17. Nahá až na kožu**
- 18. V kúte**
- 19. Na miske váh**

- 20. Pred tvárou Pána**
- 21. Doma**
- 22. S pravdou von**
- 23. Sychravo**
- 24. Znova vo forme**
- 25. Návrat zo siedmeho neba**
- 26. Sám**
- 27. Sergijev Posad**
- 28. V kláštore**
- 29. Bez nej**
- 30. Systema**
- 31. Nočné dobrodružstvo**
- 32. Podraz**
- 33. Boj o dušu**
- 34. Mamy**
- 35. Smutno**
- 36. Svedok**
- 37. Zúfalstvo**
- 38. Späť**
- 39. Pomsta**

- 40. Spolu**
- 41. Súboj**
- 42. Reštart**
- 43. V koži zradcu**
- 44. Malý zázrak**
- 45. Pri káve**
- 46. Je to vonku!**
- 47. Zoči-voči**
- 48. Výlet**
- 49. Dcéra svojich otcov**
- 50. Náročné rozhodnutie**
- 51. Dobré aj zlé správy**
- 52. Rozlúčka**
- 53. Hostí do domu**
- 54. Na trhu**
- 55. Neistota**
- 56. Kamaráti**
- 57. V strachu a v bolesti**
- 58. Ponuka**
- 59. Nový život**
- Už len pár slov**

*„Pred tvárou Pána je cennejšia odrobinka čistej lásky,
ako všetky ostatné skutky dokopy.“*
Svätý Ján z Kríža

1. Nad oblakmi

Sedím v treťom lietadle a mám toho plné zuby. Čoho? Všetkého. Sedenia, čakania, občasných otrasov. Cestujem už vyše pätnásť hodín, štrnásť z nich ľutujem, že som sa na cestu vydala. Tento nápad nevznikol v mojej hlave. To Oleg ma k tomu donútil. Pred mesiacom ma navštívil, a hoci som mu celý týždeň odolávala, nakoniec vymámil odo mňa sľub, že prídem na sviatky domov, a že s ním potom odcestujem na pravoslávne Vianoce do Ruska. Bol veľmi presvedčivý. Napríklad argumentom, že zažijem dvoje Vianoce počas jednej zimy. Dokonca jedny biele, také, aké som v Paríži nikdy nemala a v Afrike s určitosťou nikdy nezažijem.

Do malého mestečka pri Moskve nás pozvala mamina rodina, ktorá ma vraj veľmi túži spoznať. Oleg mi ukazoval cudzích ľudí na fotografiách a hovoril, že je mojou povinnosťou sa im prísť po tých rokoch ukázať. Na konci jeho pobytu ma zlomil, pretože hovoril príliš pekne o nich a ich meste, z ktorého pochádza náš rod. Podarilo sa mu vydolovať zo mňa túžbu spoznať miesto, kde on i mama vyrástli.

Nebolo pre mňa vôbec jednoduché zanechať za sebou milovanú Keňu, kde som strávila posledných deväť mesiacov môjho života. Don Jozef ma zaviedol k dobrovoľníckej organizácii, ktorí niekoľko mesiacov, či rokov zo svojho života obetujú, aby pomohli v tých najchudobnejších krajinách. Keďže sa mi už nedalo vydržať v Paríži, tak som sa po nevyhnutnom kurze ocitla v Keni, na klinike sv. Rafaela v Mihangu, kde som začala pôsobiť po skončení tretieho semestra a prerušení štúdia na vysokej škole ako pomocná zdravotná pracovníčka.

Prešli viac ako dva roky od Londýna. Veľa sa za ten čas zmenilo. Ja som sa zmenila. Pripadám si omnoho staršia ako moji rovesníci. Moja duša všetkými tými udalosťami dospela. Jednoducho sa už na svet okolo seba pozerám inými očami. Dvadsiatku som oslávila v Keni tancom pri ohni s novými priateľmi. Nikdy som si nemyslela, že sa k niečomu takému nechám presvedčiť. Ale stalo sa. Celkovo bol útek do Afriky pre mňa vyslobodením. Po rozchode s Martinom sa stal Paríž pre mňa synonymom bolesti. Už som sa nevládala pozerieť na z diaľky, či z blízka na toho, ktorého som sa zriekla. Samozrejme, v jeho najlepšom záujme. Viem, že to bolo správne, ale stále to neprestalo bolieť.

Ešte ani nie sme vo francúzskom vzdušnom priestore, ale už sa bojím stretnutia s ním. Je mi jasné, že sa mu nevyhnem. Paríž je na nás dvoch príliš malé mesto. Len dúfam, že ho uvidím nanajvýš raz chvíľočku a celé to prebehne najlepšie bez slov. V takom prípade by sa to mohlo dať prežiť.

‘Dokelu, ani som si neuvedomila, ako dobre mi bolo ďaleko od neho!’

Snažím sa upokojiť pozorovaním pokojne plávajúcich bielych oblakov, cez ktoré občas presvitá pevnina Európy. Slabé lúče zimného slnka poskakujú po vate a miestami sa im podarí dosvietiť až na zem, ktorá má v tomto ročnom období hnedšie zafarbenie. Milujem slnko, v Afrike si ho naozaj užívam. Okrem iného mi výrazne pomáha v mojej práci a rýchlo ma nabíja svojou energiou. Určite mi bude tých pár týždňov chýbať.

Spiatočnú letenku ešte nemám, ale chcela by som sa vrátiť najneskôr do polovice januára. Možno už navždy. Som tam potrebná, viem pomôcť toľkým trpiacim, celé dni liečim a snažím sa čo najpresnejšie diagnostikovať. Po večeroch učím dievčatá po anglicky, po

francúzsky, dokonca mávam hodiny informatiky pre začiatočníkov, keď kolega nemôže. Pomáhame, v čom sa dá, nielen po zdravotnej stránke. Zároveň chceme pomôcť získať miestnym vzdelanie formou kurzov, aby si mohli skôr nájsť prácu. Až teraz chápem mojich rodičov, prečo milujú pocit zaspávať od únavy po dni naplnenom rozdávaním sa. Môj život ma teraz naozaj veľký zmysel, pretože má dosah na životy mnohých.

Nervozita neustupuje. Práve naopak. Stupňuje sa. Darmo sa modlím. Darmo sa snažím myslieť na niečo úplne iné. Nerozptýlili ma ani ponúkané filmy. Pri žiadnom z nich som nevydržala viac ako pätnásť minút. Dokonca ma nezaujali ani tie, ktoré som nikdy nevidela. Neostávalo mi nič iné, len to vzdať. Tak som si aspoň pustila hudbu a duševnú nepohodu zaháňala sledovaním okolitých pasažierov.

Takto pred Vianocami je lietadlo plné ľudí, ktorí cestujú za svojimi príbuznými. Na tvárach im vidno, že prežívajú radostné očakávanie. Som si istá, že majú, tak ako ja, v kufroch darčeky. V poslednom lietadle si vedľa mňa sadla stará mama, ktorá mi dosť dlho rozprávala o svojich vnúčkách, s ktorými nebola celé tri roky. Ukazovala mi ich fotografie na mobile, ja som ju zo slušnosti počúvala a robila jej tým radosť. Aj tak som nemala nič lepšie na robote. Trochu som jej závidela, že ju príde, na rozdiel odo mňa, vyzdvihnúť veľká časť rodiny. Asi je rozdiel cestovať po troch rokoch a pár mesiacoch.

Mňa má na letisku čakať iba Yannick. Otec s mamou nemôžu, budú v službe. Kristínka si ešte len robí vodičský preukaz, tak sa na to podujal aspoň on. Dávno sme sa nevideli, ale často sme boli v kontakte cez internet. Nie vždy som však bola na miestach, kde bol počítač, elektrika a funkčný internet zároveň a nie vždy som mala chuť mu odpisovať. Stále ho považujem za dobrého priateľa. Má mi priniesť

zimné oblečenie, lebo nič také som si na jar do Afriky nebrala. V Paríži by malo byť dnes osem stupňov, bez poriadnej vetrovky asi zamrz-nem. Bude to pre môj organizmus teplotný šok spôsobený takmer „zanedbateľným“ rozdielom, iba tridsaťpäť stupňov. Už tu v lietadle je mi nepríjemne chladno. Ani sa nečudujem, moje telo sa v Keni stretlo s klímou len niekoľkokrát. Zväčša sa pohybujem po podstatne teplej-ších miestach.

Z cesty mám zmiešané pocity. Som veľmi rada, že uvidím na-ších, tí mi tam naozaj chýbajú. Už iba pár hodín a budem s nimi. Mám pre nich nejaké darčeky, pri výrobe niektorých som bola osobne. Vy-robili ich mladí v dielni, ktorú sme pre nich vytvorili a poctivo som si ich, ako prvý zákazník, zakúpila. Už raz som za to bola ich vďačnými očami odmenená a dúfam, že sa budú páčiť aj tým, pre ktorých sú určené. Nejaké som vyrobila aj sama, ale tie moje sa kvalitou nedajú s tými prvými porovnať.

Veľmi sa teším na Piráta. S tým mám veľké plány. Chystám sa dať mu vystaviť pas, dať urobiť zdravotnú prehliadku a zobrať ho so sebou do Kene. Predsa len mám rešpekt pred miestnou faunou a Pirát je perfektný strážca. Zíde sa mi v Mihangu. Pevne verím, že na mňa úplne nezabudol.

Ale na druhej strane, nesiem si so sebou aj veľa strachu. Nie-len z Martina. Mám obavu aj z Yannicka. Volal mi a naliehal, aby som, ak len trochu budem môcť, prišla o pár dní skôr. Neviem, ako si to mám vysvetliť. Naši sú v poriadku, overila som si to sama, ale muselo sa niečo vážne stať. Komu, to mi už Yannick radšej nepovedal. Theo mi nedvíhal. Adam by mi nič neprezradil. Kontaktovala som teda Patrika a Olega, ale ani z jedného som nedostala konkrétnejšiu odpoveď len takú, že potrebujú súrne niekoho preliečiť.

Okrem toho si myslím, že za Yannickovým správaním je niečo viac. Domýšľam si, že chce povýšiť naše priateľstvo na niečo viac. Viackrát mi to naznačoval. Nielen v Londýne. Sama neviem, prečo mu nedokážem povedať jasné jednoznačné nie. Asi preto, že ho mám na ožaj úprimne rada a nechcem ho úplne stratiť. Chýbal by mi. Veľmi. Z nejakého dôvodu ho ako dobrého priateľa vo svojom živote potrebujem. Možno preto, že máme spolu veľa spoločného. Obaja musíme bojovať so sebou a svojou temnou stránkou viac ako ostatní.

Návrat do Paríža pre mňa znamená ešte jedno riziko. Seriózne mi tam bude hroziť náhodné, alebo mnou neplánované stretnutie s mojím biologickým otcom. Od našej „dohody“ sme sa nevideli a jeho pokusy o kontakt som pochtivo ignorovala. Aj na to bola Afrika dobrá. Držala ma mimo jeho dosahu. Za tých deväť mesiacov sa mi nejakým zázrakom podarilo ako-tak mu odpustiť, ale nemyslím si, že som pripravená na opätovné stretnutie. Prispelo k tomu až uvedomenie si, že svojím vydieraním a mocou v podstate zachránil Martinovi život, a zároveň ho chráni doteraz. Určite by už bol po tom, ako zabil niekoľkých významných Zatratených v ich sídle, dávno mŕtvy. A nielen on. Možno všetci moji priatelia.

Odpustiť neznamená zabudnúť. Stále sme s otcom na dvoch brehoch jednej rieky, ktorú nikdy viac nechcem prekročiť. No aj tak ma to za ním stále zvláštnym spôsobom ťahá. Preto sa za neho nejaký čas každý večer modlím, aj keď som si istá, že on o to určite nestojí. Jeho smola, nemal mať dcéru s Požehnanou.

Jednoducho, čím som bližšie k domovu, tým mám väčšiu hrču v hrdle a nie som schopná s tým nič urobiť. Asi som fakt mala radšej zostať v Keni. Bolo by to jednoduchšie, zbabelé, ale jednoduchšie. A vôbec by mi to neprekážalo.

2. Drzosť

Minimálne dvadsiaty krát od rána pozerám na displej telefónu a kontrolujem čas. Zbytočne si za to nadávam. Darmo sa snažím tomu odolávať. Vôbec to nepomáha. Dávno som necítil taký vnútorný nepokoj. O štvrt' hodinu by malo pristáť jej lietadlo na letisku Charlesa de Gaulle, ja tu sedím nad učebnicami a nedokážem sa sústrediť na nekonečne dlhé právnické frázy.

Čím viac s tým bojujem, tým menej chápem, prečo sa takto cítim. Zlostí ma to. Zajtra mám v škole dosť dôležitý test a potrebujem zvládnuť ešte poriadny kus zákonov. Nervózne poklepkávam ceruzkou po stránke učebnice, namiesto poznámok kreslím nič znamenajúce čiary na okraj. Stále sa vraciam k tým istým riadkom bez toho, aby mi ich význam vliezol do hlavy. Dnes ma tematika dedičského práva ničím nezaujala a zajtra na teste pohorím. Je to už skoro isté. Čo je horšie, najbližší voľný termín bude až v druhej polovici januára. Dofrasa!

Prichádzam k oknu mojej spálne a hľadím na oblohu. V tej časti, ktorú mi jeho poloha sprístupňuje, sú až dve pristávajúce lietadlá. Jedno z nich dokonca prilieta z juhu. Možno je na jeho palube práve ona a pozerá sa na mesto. Pozorne sledujem plynulé znižovanie jeho rýchlosti a výšky, ale vyruší ma zvonenie telefónu.

Podľa melódie viem, že volá Noémie. Sám som ju k jej profilu v mobile pridal. Tá pieseň má pre nás oboch význam. Pri nej sme sa prvýkrát pobožkali. Pri záverečných titulkoch filmu, na ktorý som ju pozval. Obyčajne by som sa jej telefonátu potešil, ale práve v tejto chvíli, sa mi s ňou nechce rozprávať. Mám pocit, ako keby ma prichytila pri niečom, čo je zakázané.

Obzriem sa za lietadlom a zanádam si pre seba: 'Dohája, Oleg, je to tvoja chyba. Nemal si s tým začínať!'

„Ahoj, zlatko!“ zdvíham a počujem, ako sa na druhej strane smeje moje dievča: „Kontrola. Len som chcela vedieť, ako sa ti darí v učení. Keď zajtra spravíš test, môžeme to spolu osláviť.“

„Ak spravím,“ opravujem ju. „Robím, čo môžem, ale je toho príliš veľa. Navyše ešte potrebujem ísť podvečer do nemocnice, takže rátam s približne dvojhodinovou prestávkou. Aj to som pri dnešných zápachach optimista. Už teraz viem, že nestíham všetko prebrať.“

„Neboj sa. Si šikovný. To dáš. Prídem do nemocnice za tebou, aspoň nachvíľu ťa uvidím. Napíš mi správu, keď vyrazíš.“

Ten nápad sa mi nepáči. To by sa mohla stretnúť s ňou. Som si takmer istý, že tam ešte dnes Alex pobeží. Ale aj tak sa raz budú musieť stretnúť, tak prečo nie práve dnes. Prestávam sa prechádzať po malej spálni a pozerám znova na oblohu. Prvé lietadlo zmizlo z dohľadu, iné odlieta smerom na juhozápad. Kašlem na to. Tak nech sa stretnú. Veď čo je na tom! Alex už určite vie, že mám priateľku a ako ju poznám, je jej to úplne jedno. Povedal by som, že je to najpravdepodobnejšie. Yannick jej to iste veľmi rád vyzvonil, takže sa nemám čoho obávať. Čím skôr to budem mať za sebou, tým lepšie. Pre všetkých.

„Fajn, príď, rád ťa uvidím. Budem tam po šiestej večer. Vidíme sa,“ uzatváram náš rozhovor v márnej snahe pokračovať v štúdiu.

Začínam mať poriadne obavy z dnešného večera a za všetko môže nepodarený Oleg. Prišiel pred dvomi dňami za mnou s tým, že potrebuje niečo dôležité prebrať. Dodal, že ide o súkromnú záležitosť, takže sa chcel stretnúť bez svedkov. V preklade - bez Noémie, ku ktorej sa od začiatku chová veľmi rezervovane. Vyzeral dosť vážne, preto som súhlasil. Aj on si našiel známosť, myslel som si, že to bude niečo o nej, ale nebolo.

Stretli sme sa v bare neďaleko našej kaviarne. Posadil ma oproti sebe, niečo sme si objednali, prehodili zopár viet o počasí a blížiacich sa sviatkoch. Potom spustil nepríjemný výsluch.

„Martin, prepáč, že vyzvedám, ale tento krát je to z čisto sebeckého hľadiska. Ako vážne to s Noémie myslíš?“

Začudovane som sa na neho pozrel. Tak on chce hovoriť o mojom súkromí a o mojej frajerke? Prečo? Čo je ho do toho?! Zdalo sa mi to zbytočne drzé. Ale taký je Oleg odjakživa. Kvôli tomu, že je odo mňa o niečo starší, nemá žiadne právo na takéto otázky.

Ale keďže ho mám rád a vážim si ho, tak som odpovedal: „Áno, už plánujeme zásnuby. Prsteň som ešte nekúpil, ale rád by som tak urobil do jari. Prečo?“

Moja odpoveď ho nepotešila. Obočie sa mu spojilo a na čele mu nabehli dve pozdĺžne vrásky. Okamžite vyzeral prísnejšie.

„Nevedel som. Ja len, že Alex sa vracia.“

„Viem, vravel si mi. Má prísť tesne pred Vianocami a potom idete spolu do nejakého Posadu. Dobre som si zapamätal to čudné slovo? Len nechápem, ako sa ma jej príchod týka. Moje povolenie odísť do Ruska predsa máš.“

Mal som chuť vstať a odísť. Jednoznačne sa mi nechcelo o nej rozprávať. Zdalo sa mi to úplne zbytočné. Strata môjho drahocenného času.

Oleg sa vystrel a napäto povedal: „Nie, príde už pozajtra. Písal som jej, aby pricestovala skôr kvôli tomu, čo sa stalo Theovi.“

„Aha,“ odvetil som, lebo som nevedel, čo mu mám na to povedať. Mojim zbožným prianím bolo, aby prestal na tú tému rozprávať. Ona so mnou dávno nič nechce mať a mne bolo pravdu povediac bez nej celkom fajn. Nehovorím, že som si z času na čas na ňu nespome-

nul, to by som klamal, ale pracujem na tom a už to tak nebolí. Vlastne vôbec. Čas a v poslednej dobe aj vzdialenosť sú neprekonateľní lekári.

„Pozri, som konečne šťastný. Mám dievča, s ktorým si viem predstaviť budúcnosť. Poviem ti to na rovinu, plánujem sa usadiť. Ale pred časom som dal sľub, ktorý nechcem porušiť. Myslím, že o ňom vieš. Sľúbil som Alex, že ju nikdy viac neopustím, a že jej budem navždy nablízku. No ona opustila mňa a skomplikovala mi to. Vieš, že som bol za ňou. Alex je v Keni spokojná, viackrát povedala, že tam chce ostať žiť. Práve v tom je problém. To by znamenalo sťahovanie aj pre mňa. Ani mojej drahej sa to nepozdáva. Prosím, nepozerať sa na mňa tak znudene. Okrem iného by to znamenalo, že by tím prišiel o liečiteľa. Došlo ti to vôbec?“

„Samozrejme. Čo teda odo mňa chceš? Mám jej v tom nejako zabrániť? Asi ťa sklamem, ale naozaj si myslím, že som posledný na svete, koho poslúchne.“

Oleg súhlasne pokýval hlavou, ale pritom pokračoval: „Asi máš pravdu. Aj keď... Len si kladiem otázku, či ešte niečo úplnou náhodou k Alex necítiš, a či by si o ňu nechcel posledný krát zabojsovať. Ak by sa mi nejakým zázrakom podarilo dať vás dvoch znova dokopy, zabil by som tri muchy jednou ranou, pomohol by som vám, sebe a tým by zostal kompletný.“

Pohľad do jeho očí mi okamžite prezradil, že všetko, čo povedal, myslí absolútne vážne. Aj vydieranie. Všetko, dokonca aj to, že ona tam chce zostať žiť. Nikdy mi ani len nenapadlo, že by sa nevrátila. Vždy som si myslel, že úlet s misiou je dočasný. Nevedel som sa zmôcť na slovo. Oleg mi svojím rýpaním sa v mojom súkromí a nečakanou informáciou zdvihol tlak poriadne vysoko.

‘Pokož. Možno to nemyslí zle. Možno má pocit, že mi dokonca pomáha! Poznám ho, nemyslí to zle. Je to predsa Oleg!’

Postavil som sa na odchod a precedil pomedzi zuby: „Nie som masochista, dala mi x-krát najavo, že nemieni mať so mnou nič spoločné, že ma nechce ani vidieť. Daj mi pokoj, Oleg, radšej si rieš svoj osobný život a presvedč svoju Emmu na sťahovanie! Videl by som to podstatne realistickejšie. Skôr zožením nového liečiteľa, ako nájdem spoločnú reč s tvojou neterou. Nebudeš prvý ani posledný, kto od nás dobrovoľne odíde!“

On sa tiež postavil a so zvláštnym úškrnkom povedal: „Presne to robím. Riešim svoju budúcnosť. Inak potešila ma tvoja prehnaná reakcia, možno nie je všetko stratené. Ak by si si to rozmyslel, mám plán. Ozvi sa. Poviem ti len toľko, že sa mi zdá, že za vašim rozchodom a jej útekom bude niekto alebo niečo, inak mi to celé nedáva zmysel. Keď som bol v Afrike, raz sa preriekla o obetovaní sa. Myslel som si, že hovorí o svojom poslaní tam, ale mám pocit, že v tom bude niečo viac. Niečo pre ňu veľmi bolestivé. Ak k nej ešte stále niečo cítiš, tak je najvyšší čas jej to dať neprehliadnuteľne najavo, Martin. Kým nebude príliš neskoro.“

„Ty si sa načisto zbláznil, Oleg! Zabudni! Ja sa už viac pred ňou ponížovať nebudem! Mám predsa nejakú hrdosť! Dnes som už niekde úplne inde a Alex je pre mňa vzduch. Navyše mám Noémie, možno si na to zabudol. A ak ťa môžem poprosiť, tak ma už nikdy, počuješ nikdy viac s tým neotravuj! Viem, že si jej rodina a že jej chceš dobre, ale čo bolo, bolo! Ona je dospelá a ja tiež. Rozhodujeme sa sami za seba. Pekný večer!“

Posledné vety som už tak kričal, že sa ľudia v podniku začali obzerať. Tak som radšej rýchlo stíchol a chcel odísť preč.

No Oleg mal posledné slovo: „Ale vzduch nutne potrebuješ pre život!“

Mykol som plecom a aj tak odišiel. Veľmi dávno ma niekto takto nevytočil. Ešte v ten večer, keď som už takmer vypustil nepríjemný rozhovor z hlavy, prišla od Olega SMS: „PRILET 18. DECEMBER 15 35, LETISKO CDG.“

Keby nebol náš liečiteľ, tak by som ho v tej chvíli, ja neviem čo. A mohol som sa znova začať upokojsvať. Načo mi to vôbec písal? Aby som ju išiel privítať? Blázon! Som takmer zasnúbený muž a Alex pre mňa nič neznamená. Je to len obyčajná bývalá, ktorá mi dala kopačky, a na ktorú aj z toho dôvodu nerád spomínam.

Prišiel som na to! Moja dnešná nervozita spočíva práve v tom. Jednoducho nemám chuť stretnúť rovno dvoch ľudí z našej partie. Olega, kvôli jeho nezmyselnému nápadu a jeho neter. Každého z iného dôvodu. Ešte hodinu som úplne zbytočne pozeral do kníh a internetu, nakoniec som radšej sadol do auta a pobral sa smerom k nemocnici. Možno, čím skôr budem mať za tým stretnutím, tým skôr sa budem vedieť sústrediť na učebnice. Oddaľovať nevyhnutné je poriadna hlúposť.

3. Prílet

Odkedy mi Alex povedala do telefónu: „Jasné, Yannick, prídem čo najskôr, spoľahni sa,“ nemohol som sa jej dočkať. Oleg ma presvedčil, aby som jej zavolať ja. Báť sa, že sa neudrží a povie, čo sa stalo. Dva-krát ma na to presviedčať nemusel. Maximálne mi to hralo do kariet. Keď súhlasila, starostlivo som sa na jej príchod pripravoval, vymýšľal program, nakúpil si nové oblečenie, len aby som sa jej zapáčil. Pôvodne mala pricestovať až tesne pred sviatkami, ale to, že bude nakoniec v Paríži o pár dní dlhšie, bolo pre mňa dobré znamenie. Aspoň budem mať viac času o ňu zabojskovať. Buď teraz, alebo nikdy! Tri roky ju poznám a celý ten čas som nebol schopný myslieť na inú dievča. To nie je len tak, to predsa musí niečo znamenať!

Od nášho prvého stretnutia v kaviarni som bol do nej zamilovaný, aj keď vtedy som si to hneď neuvedomil. Už vtedy ma dostala. Pamätám si na to, ako by sa to stalo len včera. V sklenených dverách sa zjavila pôvabná silueta mladučkého dievčaťa. Vyzerala maximálne na pätnásť. Opatrne vošla dovnútra, vyľakane sa obzerala, až kým nezbadala Natáliu, a potom zamierila rovno k nej. Myslím, že ma vtedy Alex úplne prehliadla. Ako som sa neskôr od mojej bývalej šéfkyně dozvedel, bola to už jej druhá návšteva telocvične. V deň, keď sme sa stretli, už absolvovala prvý tréning mentálnych schopností. Tak ako všetkých, aj mňa prekvapilo, že Martin oslovil do tímu dievča. Navyše veľmi pekné, stavbou tela pripomínajúce skôr útlú tanečnicu ako bojovníčku. Nechápal som to.

Po tréningu vyzerala vyčerpane, minutú energiu získavala z olovrantu, ktorý dostala od Natálie. Nevedel som od nej odtrhnúť oči. S obrovskou chuťou jedla čokoládový croissant, pila kakao a zvedavo sa obzerala. Až vtedy si ma všimla. Páčil sa mi jej skromný, nená-

padný zjav, ale aj tak mi bolo jasné, že som nikdy nevidel zaujímavejšiu babu. Keď podišla k baru a pýtala si účet, počul som po prvýkrát aj jej hlas a ten ma dostal úplne. Ruky s táckou, ktorú mi Natália kázala zaniest k nejakému stolu, sa mi roztriasli a poháre zazvonili. Okamžite som sa spamätal. Nechcel som pred ňou vyzerieť ako totálne nemehlo.

Nasledovali hodiny v telocvični strávené spoločnými tréningami. Každým jedným som bol do nej zaľúbený o niečo viac a nevedel sa dočkať ďalšieho. Potom, ako som jej zachránil život v horskej chate, zdalo sa mi, že som zachránil aj svoj vlastný. S Alex všetko získalo nový zmysel. Moje dni s ňou boli krajšie, svet farebnejší, temné myšlienky sa strácali. S ňou som získal niečo, čo mi dovtedy chýbalo. Niečo, ako nádej na ešte lepšiu budúcnosť.

Ale urobil som chybu, váhal som príliš dlho. Strach, že ma odmietne, mi nedovolil prejavíť sa. Za žiadnu cenu som to nechcel poukaziť, až tak mi na nej záležalo. Moja neistota spôsobila, že po pár týždňoch skončila s Martinom. Ich vzťah bol však vopred odpísaný na zánik. Nehodia sa k sebe, pretože sú príliš odlišní. Dve veľmi silné osobnosti, ktoré spolu celý čas bojovali. Jemu viac záležalo na skupine a na poslaní ako na nej. Zákonite to muselo skončiť. Alex trpela jeho nezáujmom, často bola sama a vtedy sa utiekala ku mne a Theovi. Jednoducho sa s Martinom nehodili a nakoniec si to sami priznali. Viem. Londýn som „pohnojil“. Vyštartoval som na ňu príliš skoro, vtedy ho ešte nebola pripravená opustiť.

Neviem, čo sa stalo vtedy v nemocnici, ale výsledok bol, že sa s Martinom už nebavila, prestala navštevovať tréningy, v podstate len zriedkavo chodila do kaviarne. Do telocvične viac nevkrčila. Uzavrela sa do seba a nikoho si nechcela pripustiť bližšie k telu. Bola zvláštne náladová. Niekedy sršala vtipom a energiou, inokedy z nej človek ne-

vedel vydolovať slovko. Avšak pravidelne sa zaujímal o dianie v skupine. Nebolo o čom referovať. O všetkom už vedela od Patrika a Olega, u mňa si len informácie, že sa naozaj nič zvláštneho nedeje, len potvrdzovala.

Nastalo príjemné, pokojné obdobie, ktoré všetkým vyhovovalo. Niektorí z nás vrátane Alex sa vrhli na štúdium, mňa pohltila práca, ktorú som si našiel mimo kaviarne. Stal som sa kondičným trénerom a robím prácu, ktorá je mojim koníčkom a darí sa mi v nej. Som úplne sebestačný a mám aj nejaké peniaze navyše.

Po nejakom čase mi Londýn odpustila, priateľstvo medzi nami sa znova obnovilo a s ním aj moja nádej. A vtedy prišla s nápadom odísť do Afriky. Darmo som ju odhováral. Alex je od prírody tvrdohlavá, vie sa rýchlo rozhodnúť a neustúpi ani o krok, kým nemusí. Je ako šachistka, ktorá si bráni zubami-nechtami svoju pozíciu. Nechal som ju teda ísť a čakal, že z toho vytriezvie. Stalo sa. Podľa posledných emailov a chatov je mi jasné, že realita nenaplnila všetky jej očakávania. Aspoň to som si ja vydedukoval medzi riadkami. Práve to bol dôvod, prečo som sa jej pri čakaní v letiskovej hale nevedel dočkať. Moja nádej bola sebavedomejšia ako hocikedy v minulosti.

XXX

Alex meškala, ale nakoniec sa ukázala. Vyšla ako jedna z posledných cestujúcich z letiskových dverí, pričom pomáhala nejakej staršej dáme s obrovským kufrom, ktorá pri nej krivkala s podstatne menším príručným. Odľahlo mi. Fakt som si už začínal myslieť, že nepriletela. Z diaľky ma uvidela a usmiala sa. Najskôr odprevadila pani k rodine, potom pribehla ku mne, pobožkala ma na líce a povedala: „Čau, idem zamrznúť. Kde je tá vetrovka?“

Zložil som si z pleca športovú tašku, ktorá je teraz mojou den-no-dennou spoločníčkou a vytiahol odtiaľ nielen vetrovku, ale aj čiapku.

„Tvoja mama bola milá. Dokonca ti zabalila termosku s čajom, aby si neprechladla. Zastavil som sa tam dnes ráno pred prácou. Veľmi sa na teba teší a je jej ľúto, že nemohla s otcom prísť. Vraj ti to večer vynahradia.“

Kým sa Alex obliekala, pri slovách o mame sa na mňa šťastne pozrela. Myslím, že bola rada, že je konečne na zemi a nikam necestuje. A takisto sa tešila na rodinu. Mala dobrú náladu a mňa mrzelo, že jej ju čoskoro pokazím.

„Ďakujem, Yannick, znova si mi zachránil život. Nevieť, čo by som bez teba robila. A čo nového? Môžeš mi konečne prezradiť, prečo som mala prísť o niekoľko dní skôr? Deje sa niečo? Oleg mi naznačil, že treba niekoho liečiť. Musí to byť niekto dôležitý, keď si sa o tom nechcel so mnou do telefónu rozprávať. Vysyp to, prosím ťa. O koho ide?“

‘Takže sa to ku nej nedonieslo.’

Zvážnel som. Pekné, nechali ma v tom. Ani Oleg nenašiel odvahu oznámiť jej to? Chápal som, že zlé správy sa píšú ťažko, ale aj tak sa zachovali ako zbabelci.

Zhlboka som sa nadýchol a v prvom rade ju išiel upokojiť: „Neboj sa, Alex. Ako som ti do telefónu hovoril, vaši sú v poriadku, takisto aj Patrik a jeho rodina. Mali sme tu však jedno vážnejšie zranenie. Pod', cestou na parkovisko ti to porozprávam.“

Zobral som jej batožinu a už mimo letiskovej haly som začal vysvetľovať.

„Ide o Thea. Stala sa taká vec. Keď sa pred šiestimi dňami vracal z tréningu mladých z oratka, prepadli ho. Stalo sa to krátko po desiatej večer. V tom čase tadiaľ veľa ľudí nechodí. Nebol to náhodný útok. Pripravili sa naň odstavením pouličného osvetlenia, aby tmou odradili náhodných chodcov. Poznáš Thea, jeho to neodradilo. Prepadli ho, okradli a navyše mu odťali ruku. Našli ho ležať na zemi, bez pravej ruky, krv striekala všade, vetrovku a sveter mal roztrhnuté na hrudi. Niektó mu nožom vyryl čudný znak.

Napriek tomu mal Theo šťastie v nešťastí. Z neďalekého domu vyšiel človek, ktorý ho krátko po čine objavil, mal odvahu poskytnúť mu prvú pomoc, zaviazal mu kýpeť a zavolať záchranku.“

Niekde v tom momente sme nasadali do auta. Musel som prerušiť monológ, uložiť batožinu do kufra, vyparkovať. Alex záhadne mlčala, vôbec som ju nespoznával. Mračila sa, potichu si nalievala z tepleho čaju, ktorý počúvajúc moje ďalšie rozprávanie, pila po dúškoch.

„Ako som povedal, Theo mal namále. Nebol by to on, keby pri ňom znova verne nestál jeho anjel strážny. Oleg sa zdržal v nemocnici kvôli pacientovi. Práve prechádzal okolo príjmu, keď zbadal Thea na nosidlách. Podarilo sa mu urobiť všetko, aby ho udržal pri živote, ale ruku od lakťa dole nebolo možné zachrániť. Nenašli ju na mieste útoku. Útočníci si ju zobrali so sebou. Pre istotu. Nechceli, aby bola prišitá.

Keď som ti volal, aby si prišla skôr, ako si plánovala, tak Theov život stále visel na vlásku. Sám Oleg bol dosť skeptický. Aj keď u neho človek nikdy nevie. Všetko vidí pesimistickejšie, ako naozaj je. Pokiaľ viem, výrazne pomohla aj klasická medicína. Lekári nechali Thea štyri dni v umelom spánku, až včera ho začali pomaly preberať. Dnes by mal byť úplne hore. Vraj na to reaguje vynikajúco a normálne komunikuje.“

Alex sledovala zdanlivo ruch mesta, na rovných úsekoch popíjala čaj, ktorý si nalievala na križovatkách pri červenej a mimo nich si nechala ohrievať dlane vrchnákom z termosky. Celý čas ma však pozorne počúvala. Vyzerala unavene, ale krásne. Nepamätám si, že by niekedy mala takú tmavú pokožku. Jej odtieň hral dobronzo. Vlasý mala vyblednuté od slnka omnoho viac ako iné letá. Nechty na rukách mala krásne svetlé, nezvyčajne dlhé, kontrastovali s opálenou pokožkou a zlatým prsteňom s bielym očkom. Nikdy mi nepovedala, ako k nemu prišla, ale aj tak sa mi vždy páčil. Vyzeral taký nadčasový. Hodil sa k nej.

Tú únavu som tiež chápal. V Keni pracuje sedem dní v týždni, niekedy aj štrnásť hodín denne. Len v nedeľu poobede by mohla mať pár hodín pre seba, no ona ich využíva na vyhľadávanie detí na uliciach a ich zapojenie do rôznych aktivít. Okrem toho ju určite vyčerpal cestá. Nebolo pre ňu úplne jednoduché sa sem dostať. Celú noc sa poriadne nevyspala. Bola by prišla aj skôr, ale nevedela zohnať priame lietadlo z Nairobi do Paríža. S blížiacimi sa sviatkami už boli všetky priame lety dávno vypredané. Preto musela preletieť krížom-krážom poľ Afriky, až sa dostala do Egypta a odtiaľ konečne k nám.

„Bé, je tu nechutná zima, mohol by si, prosím ťa, prikúriť?“

„Samozrejme, prepáč, neuvedomil som si.“ Nastavil som okamžite vyššiu teplotu v aute nadávajúc si, že mi to mohlo napadnúť skôr. Ja si odjakživa nepotrpím na teplo.

Potom nahodila prosebný tón: „Yannick, viem, že si ma chcel odviezť domov, ale asi by som za týchto okolností radšej išla rovno do nemocnice za Theom. Ak by ti to nerobilo veľký problém, zobral by si ma tam, prosím? Viem, že musíš ísť do práce, ale to nevadí, ja sa už odtiaľ domov dostanem. Ešte si pamätám, ktorými spojmi mám odtiaľ ísť.“

„Jasné. Predpokladal som to a preložil som stretnutia s dvomi klientmi, ale potom naozaj ešte budem musieť ísť pracovať,“ odpovedal som bez zaváhania, že aspoň táto jej požiadavka ma neprekvapila.

„Si zlatý, veľmi si to vážim. Inak pekné auto. Čie je?“ opýtala sa Alex, pričom rukou pohladila palubnú dosku pred sebou.

Neubránil som sa hrdému úsmevu: „Moje. Ako osobný tréner sa za klientmi dosť nacistujem. Mal som už toho plné zuby, tak som si ho kúpil. Nie je veľké, ale moje. Som rád, že sa ti páči.“

Moje slová vyčarili na jej tvári náznak úsmevu. „Prosím ťa, je to jedno z najlepších áut, v akom som za posledné mesiace sedela. Neveril by si, čo všetko dokáže v Afrike voziť ľudí. Aj keď na niektorých tamojších cestách by aj toto bolo po pár rokoch v podobnom stave,“ poznamenala Alex bez štipky irónie.

Zamyslene si odhrnula vlasy za uši a vrátila sa k pôvodnej téme: „Počuj, zaujímalo by ma, ako je na tom polícia s vyšetrovaním. Zistili niečo? Je to ojedinelý prípad?“

Pokýval som záporne hlavou: „Nezistili. Tvrdia, že útočníci boli traja. Podľa mňa ich bolo viac. S tromi by si Theo poradil. Keďže nezanechali za sebou veľa stôp a neozvali sa ani žiadni očití svedkovia, neverím, že vinníkov vypátrajú. Na nič podobné za posledné roky si nespomínajú.“

Alex bola chvíľu úplne ticho, pozerala sa po uliciach mesta, do ktorého sa vrátila a nad niečím uvažovala. Nechal som ju, nech sa s nepríjemnými informáciami vysporiada. Potom poznamenala: „Musím vidieť ten znak, čo mu vyrezali. Možno je to niečo ako podpis. Hádam nás k nemu pustia.“

„Zavoláme Olegovi, mal by byť s ním. Ak nie, vybaví nám to. Alebo aspoň tebe. Neboj, určite sa to podarí.“ Dotkol som sa jej vet-

rovky v mieste, kde bolo jej rameno. Mal som obrovskú radosť, že je konečne so mnou. Ak by bolo treba, vybavil by som pre ňu všetko na svete.

Alex sa vôbec neodtiahla. Možno si to ani neuvedomila, pretože sa stále tvárila zamyslene. Robila si starosti, ale ja som iba prežíval eufóriu, že je napriek okolnostiam konečne znova pri mne. Neskutočne mi chýbala.

4. Stretnutie

Ako ma ráno Oleg informoval, dnes bol Theo premiestnený do klasickej izby na internom oddelení. Teploty mu klesli, je pri plnom vedomí a jeho zdravotný stav sa veľmi pekne upravuje. Konečne sme mohli ísť za ním viacerí, a preto som si stretnutie s ním nechcel nechať ujsť ani ja. Od toho útoku až doteraz ma k nemu nepustili. Boli sme radi, že lekári dovolili aspoň Olegovu prítomnosť a tá bola v Theovej situácii podstatne dôležitejšia ako moja.

Viem, môj prvý pohľad mal smerovať k pacientovi, ale podvedome som hľadal v izbe niekoho iného. A ten tam bol. Vlastne bola tam. Strapatá ešte z lietadla, nenamaľovaná, krásne opálená v tvári a zakuklená do svojej vetrovky, ktorú má, odkedy ju poznám. Sedela schúlená v kresle, podľa aury bolo zrejmé, že už odovzdala Theovi veľkú časť svojej energie. Kde sú tie časy, keď odpadávala pri liečbe ako hruška a ja som ju pritom, alebo zväčša potom, zachraňoval. V nenávratne. Rozloženie svojich síl sa už dávno naučila kontrolovať.

Hneď ako som otvoril dvere, naše pohľady sa na stotinu sekundy stretli. Dobré vedela, kto tie dvere otvára, ale zvedavosť jej nedala, a predsa sa na mňa pozrela. Vzápätí si siahla do vlasov, aby si ich upravila. Potom urobila smiešny pohyb rukou, ako keď niekto nad niečím len tak mávne, lebo vie, že to, do čoho sa chce pustiť, je úplne zbytočné a prerušila so mnou očný kontakt. Prechádzal som cez miestnosť k Theovi, aby som ho pozdravil aspoň stiskom ruky. Ďalej som sa na ňu nepozeral. Ani som nechcel a ani sa mi nedalo, akoby mi to ona sama nedovolila.

Kým bola preč, viackrát som uvažoval, či náhodou na mňa neskúšala triky s ovládaním mysle. Požičal som si nejaké knihy od Paula a seriózne študoval informácie o Zatratených. Popravde, nikdy ma via-

cej nezaujímalí. Až po prečítaní jednej z nich sa zvýšilo moje podozrenie, že Alex schopnosť ovládať ľudí naozaj má, a že ju využívala okrem iného na to, aby ma držala od seba. Bolo to nepríjemné zistenie, že mi liezla do hlavy a ovplyvňovala ma. Našťastie som sa v literatúre na inom mieste dozvedel, že niektorí z nás Požehnaných sú voči tomu imúnni, alebo po špeciálnom tréningu dokážu niečo také aspoň odraziť.

Dovtedy som otravoval Paula, kým mi nevybavil stretnutie s jedným mužom, obráteným Zatrateným. Cestovali sme za ním do Bretónska a strávili tam tri zaujímavé dni, v závere ktorých sa mi podarilo ignorovať väčšinu z požiadaviek a myšlienok, ktorými ma bombardoval môj školiteľ. Preto som sa hneď pri prvej príležitosti rozhodol nadobudnuté poznatky vyskúšať v praxi a overiť si na Alex moju teóriu.

Spomenul som si jeho rady a pozrel som sa na ňu. Tvárila sa, že ma nevníma, ale nebola to pravda. Dalo sa to poznať podľa zvláštneho tlaku, či nutkania pozerať sa na Thea, ale zabojoval som proti tomu a dokonca som sa jej prihovoral: „Vitaj doma, aká bola cesta?“

Pocit, že mám do nej odvrátiť pohľad, pozornosť a že mám mlčať, ešte zosilnel. Žila na krku jej tikala rýchlejšie, ako by mala v pokojnom stave. Prsty zatínala do svojej vetrovky, ale aj tak môj odpor neprekonal.

Radoval som sa v duchu: 'Áno, Alex. Chceš sa mi dostať do hlavy, viem to a viem tomu odolať! Smola, už nebudeš schopná so mnou manipulovať!'

Potešilo ma, že sa moja námaha vyplatila. Nepotešilo, že som sa nemýlil. Zrazu som mal voči nej navrch a lomcovala mnou zvedavosť, ako sa s tým opálená kráska vysporiada. Tak som si do nej ešte

mentálne rypol: „Fajn, Alex, ak nechceš, aby som sa s tebou rozprával a pozeral na teba, rešpektujem to. Ale radšej by si mi to mohla povedať rovno do očí, ako takto.“

Prekvapene sa na mňa pozrela. Jej dlhé mihalnice sa triasli rozrušením. Nečakala takýto aktívny odpor. Oči mala prižmúrené a nad nosom malú kolmú vrásku. Trocha sa zahanbila. Vedela, že je odhalená a odzbrojená. Viditeľne ju to mrzelo.

„Ahoj. Cesta bola dlhá a nudná, ale to si asi nechcel počuť,“ povedala mi posmešným tónom, ktorý mi pripomenul hádky z prvých mesiacov našej známosti. Videl som, že sa Yannick dobre pobavil na jej odpovedi. Ja nie. Utvrdila ma v tom, že sa absolútne nič nezmenilo. Stále bola voči mne negatívne naladená a Oleg sa musí myliť, keď chce zachraňovať neexistujúce.

Vykašlal som sa na ňu a prihovoril sa radšej Theovi: „A ty vitaj medzi živými! Trochu sme sa o teba báli. Tak ako, braček, sestričky sú k tebe milé?“

Ten sa na mňa usmial slabým odvarom svojho sebavedomého úsmevu a odpovedal mi: „Že váhaš! Dve z JIS-ky mi dali telefónne čísla. Na týchto tu ešte musím popracovať.“ Pričom na mňa žmurkol.

Táto odpoveď rozosmiala všetkých v miestnosti vrátane Alex. Pohrebná nálada bola okamžite preč. Nikto z nás nevedel predpokladať, ako svoj handicap zvládne. Všetkým odľahlo.

„Asi sa zaradím medzi tvoje čitateľky do radu, lebo teraz súrne potrebujem vidieť tvoju mužnú hruď. Môžem? Počula som, že tam máš odkaz a dosť ma zaujíma od koho,“ nadviazala na tému Alex.

Theo sa uškrnul a zahlásil: „Vedel som, že neodoláš a raz ma o niečo podobné požiadaš. Bola to len otázka času.“

Alex sklopila viečka, jej opálené líca dostali červení odtieň, ale aj tak sa postavila, opatrne nazrela pod široké nemocničné tričko pacienta. Úsmev jej zamrzol. Ústa vykrivila nabok a zároveň prižmúрила oči. Oleg mi ho opisoval, aj nakreslil. Spolu sme znak hľadali na internete, ale nič podozrivé sme nenašli. Nič, čo by sa týkalo konkrétneho významu, alebo skupiny ľudí. Vyzeral ako znak nekonečna, ale v strede v najužšej časti predelený priečnou krátkou čiarou. Stojace nekonečno rozdelené na dve a vložené do trojuholníka.

Zajtra, po skúške, ak mi vyjde čas, zašiel by som za Paulom opýtať sa ho naň. Aj keď by som si možno mohol nechať deň, dva a ešte raz poriadne preskúmať internet. Adamovi to tiež nedá spávať, ale ani on sa k ničomu nedopracoval. Znak, a teda aj útočník, zostáva pre nás záhadou.

Mal som chuť opýtať sa Alex, či jej to niečo hovorí, ale predbehol ma Oleg.

„Vieš, čo to znamená? Polícia si myslí, že je to podpis nejakého vznikajúceho gangu. Nič podobné v Paríži ešte nevideli.“

Alex nesúhlasne pokrútila hlavou. Dotkla sa jemne obväzu na kýpti pravej ruky.

„Fakt neviem, ale zdá sa mi, že som to už niekde videla, možno v nejakom múzeu zakomponované do väčšieho celku. Mne to príde také historické, ani neviem prečo. Budem musieť popremýšľať. Prepáč, Theo, mala som byť pri tebe,“ povedala ospravedlňujúcim tónom. Možno sa mi to len zazdalo, ale hlas sa jej uprostred poslednej vety zachvel.

„Alex, vieš, že nemôžeš byť všade, však? Bola si tam, kde si mala byť a pomáhala tomu, ku komu si bola poslaná. Nemôžeš zachraňovať všetkých.“

Ona sa na neho len trpkou usmiala: „To mi nemusíš hovoriť, viem to už dávno.“

Keď si sadala do kresla, všimol som si, ako krehko pôsobila. Zraniteľnejšie ako kedykoľvek doteraz. A smutne. Skoro až tragicky.

Yannick si k nej čupol a potichu, takmer až nežne, jej povedal: „Ak chceš, pôjdeme. Potrebuješ si oddýchnuť.“

Neviem, čo ma na tom viac nahnevalo. Či príliš starostlivý tón, akým to povedal, alebo ako sa prstami jemne dotkol jej ruky, alebo to, že ona tú svoju ruku vôbec neodtiahla. Navyše sa na neho milo pozrela, akoby jej to bolo dokonca príjemné. V tom momente som z vlastnej vôle odvrátil pohľad. Nemohol som sa na tú dojemnú scénu ďalej pozerieť.

Z trápnej situácie ma zachránila Noémie. Vstúpila nenápadne do izby, pobožkala ma ako vždy pri privítaní na líce a pozdravila všetkých. Je to zlaté dievča. Okrem Olega ju majú v tíme všetci radi, Thea nevynímajúc. Ona medzi nás aktívne nepatrí, ale pozná veľkú časť pravdy. Tak veľmi sme si už blízki. Tak vážne to s ňou myslím, a aj napriek tomu ma neopustila.

Noémie zahájila sériu otázok na Thea a ten ochotne odpovedal. Počas ich rozhovoru stála pri mne a držala ma za ruku, ktorá sa mi nepríjemne potila. Trpel som Alexin prenikavý pohľad. Aby s tým prestala, musel som zareagovať jednoznačnejšie. Objal som Noémie za pás a pritiahol si ju bližšie. Chcel som Alex ukázať, že už sa mojej dotieravosti nemusí báť. Má, čo chcela. Žijem si svoj život bez nej. V tej trápnej chvíli som bol naozaj rád, že Noémie prišla a bola mi oporou. Svojím správaním, postojom tela, som svojej bývalej vysielal jasný signál: 'Vidiš, Alex. Idem ďalej. Aj bez teba. A je mi fajn.'

„Yannick, ideme. Po tej ceste meliame z posledného.“ Počul som sprava Alexin hlas. Keď bola pri nás, zastala pred Noémie, odhodlane jej podala ruku a opýtala sa.

„Ahoj, ja som Alex, kedysi som k nim patrila. A ty?“

Vedel som, že tu ani tak nešlo o zoznámenie sa, chcela „preskenovať“ energiu mojej priateľky. Keď zistila, že je naša a že je veľmi dobrá, tak sa jej na dovtedy neutrálnej tvári objavil sklamaný výraz. Alex nikdy nebola dobrá herečka a Afrika to nezmenila.

„Noémie. Som Martinova priateľka, počula som o tebe samé zaujímavé veci,“ povedalo vysoké hnedovlasé dievča, stojace vedľa mňa.

„Stále patíš medzi nás,“ opravil svoju neter poriadne nahlas Oleg. Alex sa za ním obzrela a nazlostene povedala: „Áno?! Keby som patrila, tak by ste ma o určitých veciach informovali.“

Sarkastický podtón sa nedal prehliadnuť. Alex si vtedy uvedomila, ako to vyznelo a rýchlo dodala: „Myslela som Theovo napadnutie.“

Neviem, či sa našiel v miestnosti niekto okrem Noémie, kto jej vysvetleniu uveril. Jej dodatok odhalil viac ako chcela. Všetkým, dokonca aj mne bolo jasné, že ona sa v tej chvíli o mne a Noémie dozvedela. V duchu som im vynadal za to, že to neurobili. Nemala sa to takto dozvedieť. Možno Oleg naozaj tajne dúfal, že sa ešte dáme dokopy, ale prečo jej to nepovedal Yannick? Možno ju nechcel raniť, alebo práve naopak chcel, aby to sama takto zistila. S nimi dvoma bola v pravidelnom kontakte. Ale prečo jej to nepovedal niekto iný? Za päť mesiacov, čo s Noémie chodím, určite mali na to dosť príležitostí.

Prišlo mi jej ľúto. Mal som jej to dať vedieť aspoň ja, ale prestali sme spolu komunikovať úplne, keď mi odpisovala na moje maily

s trojtýždňovým oneskorením a aj to v podstate len jednou, dvomi vetami. Vtedy prehovorila moja samolúboosť a vykašlal som sa na to. Nechcel som, aby to vyzeralo, že od nej potrebujem povolenie. Som slobodný človek a netrúpili ma nejaké prehnané výčitky svedomia.

„Ahoj Theo, zajtra zas prídem. Čaute všetci!“ boli Alexine posledné slová pred tým, ako narýchlo zmizla vo dverách spolu s Yannikom. Vo mne zostala zvláštna prázdnota. Sám som bol zo seba a svojho správania znechutený. Vôbec mi nepomohlo, ani keď som si k sebe privinul terajšie dievča a škaredo pozrel na Olega. Zaslúžil si to za toho nepríjemného chrobáka, ktorého mi nemilosrdne nasadil do hlavy. Fakt by si za to zaslúžil dostať. Celý tento trapas bola jeho chyba.

5. Doma

Yannick ma priviezol z nemocnice poriadne vyčerpanú a odišiel pracovať. Po prekročení prahu našich dverí ma ako prvý privítal Pirát poriadnou mokrou dávkou lásky, akú len rozradostený pes môže dať. Vyoblizoval ma, kde sa mu len dalo. Naši sa dostali na rad až po ňom.

Už som skoro zabudla, aké je to mať nablízku rodinu, ktorá ma podporuje. Všetci sa zo mňa tešili. Kristínka pre mňa upiekla koláč, teraz už osemročný Sebastián jej pritom pomáhal. Peter mi prenechal upratanú izbu, ktorá po mojom odchode zmenila výzdobu stien a nocľazníka. Ella bola niekde v koši, namiesto nej tam visela pre mňa neznáma chalanská kapela. Nemala som mu to za zlé, každý chce mať svoje súkromie a on ho pri Sebastiánovi nikdy nemal.

Neustálymi narážkami na moju vychudnutú postavu ma celý večer mama nútila jesť. Ťažkú hlavu som si z toho nerobila. Niečo málo som zhodila, to je pravda, ale až taká tragédia to nie je. Síl na to, čo potrebujem, mám stále dosť. Môj žalúdok nie zvyknutý na veľké porcie, takže som sa snažila mame vysvetliť, že naozaj nevládzem. Dokonca ani moje najobľúbenejšie jedlo na svete—kačka na víne, ktoré kvôli mne uvarila, ma nedokázalo presvedčiť na dvojité porciu.

Otca zaujímali projekty, ľudia, s ktorými spolupracujem. Bol zvedavý na všetko. Vytiahla som mobil, pripojili sme ho k počítaču a urobila som im malú prezentáciu o nemocnici, aj kurzoch, v ktorých pôsobím. Videli to najpodstatnejšie z neuveriteľného sveta, kde ľudia dokážu byť šťastní, už len kvôli tomu, že ráno vyšlo slnko. A ono tam na rozdiel od Európy zvykne vychádzať skoro každý deň. Obrazne povedané. Samozrejme, občas tam mávajú zamračené počasie. Mám sa čo učiť od ich prístupu k svetu a k sebe navzájom.

Moje rozprávanie zaujalo dokonca aj malého Sebastiána. Pýtal sa ma na všeličo možné, hlavne na to, ako tam žijú malé deti. Dost' ho mrzelo, že mnohé z nich sú na ulici, pretože nemajú rodičov, alebo sa o nich nestarajú. Povedal, že keď bude veľký, aj on pôjde niekam pomáhať. Len si nebol istý, či Afrika je pre neho najvhodnejšia. Nemá rád horúčavy. Jeho láka skôr sever, má fázu Vikingov, ktorá nasleduje po období Rimanov.

Všetci boli perfektní. Strávila som celé mesiace mimo domova, a ani som nepocítila, že by sa niečo medzi nami zmenilo. Sú presne takí, akých som ich opustila. Moji. Neopakovateľní. Áno, je to pravda, človek ocení rodinu až vtedy, keď ju opustí, alebo nadobro stratí. Skôr nie. Je to v našej podstate. Čo máme, to si zásadne nevážime a berieme to automaticky. Teraz sa mi dokonca aj všetky ich chyby a nedostatky zdajú milé.

Dobre mi s nimi bolo. Celé moje detstvo, aj mladosť, aj včera večer. Chcela by som byť zase malé dievčatko, chodiť do školy a spoľiehať sa na rodičov, na ich rozhodnutia a príkazy. Naučila som sa však žiť sama a snažím sa znášať dôsledky mojich vlastných rozhodnutí, ktoré ako sa spätne zdá, neboli vždy najrozumnejšie. Ale o tom je dospelosť. Je krutá vo svojich lekciách. Teraz už nikto nado mnou nestojí, čo by mi poriadne vynadal a vymyslel mi trest. Musím to robiť za neho. Ale to by som si najskôr omyl musela sama pripustiť.

Keď sa za mnou konečne zavreli dvere bývalej mojej a teraz Petrovej izby, padla som polomŕtva do postele. Prišlo náhle uvoľnenie, všetko za ten deň, mesiace na mňa padlo a moje oči nedokázali poraziť úzkosť. Rozplakala som sa do vankúša. Potichu a z hĺbky duše. Nevedela som, aké to bude, keď sa vrátim. Popravde, nečakala som, že to bude také ťažké.

Ako sa zdá, moja obeta nemala veľký význam. Theov znak mi veľa nehovoril, ale znamenal len jediný. Prímerie skončilo. Znova idú po nás. V žiadnom prípade to nemohla byť náhoda! Nieкто mu úmyselne zničil život, dokaličil telo aj dušu. Zabil ho iným spôsobom. Bez ruky už nebude môcť robiť to, čo najviac miloval. Prišlo mi to všetko príšerne nespravodlivé. Jeho strata, aj tá moja.

Dvere na izbe sa otvorili a mama vošla dovnútra. Možno ma len išla skontrolovať, alebo počula môj plač, ktorý vankúš predsa len nedokázal dokonale utlmiť. Jednoducho si sadla na kraj postele, ktorý som jej uvoľnila. Pohľadila ma po vlasoch a smutne pozerala do mojich uplakaných očí.

Potom prehovorila: „Prečo plačeš? Nie si rada, Alexandra, že si doma?“

Namiesto odpovede som iba pokrútila hlavou, že v tom to nebude a vrhla som sa do jej príjemného náručia a tam si znova tíško poplakala.

Mama mi jemne hladila hlavu a nežne sa opýtala: „Tak, čo sa stalo? Vieš, že mne môžeš povedať všetko.“

Naši to vraveli často, ale z roka na rok vedeli o mne menej. Pre ich spokojnosť som im nevravela všetko zo svojho sveta. Nechcela som im pridávať viac strachu o mňa, ako bolo nevyhnutné. Napriek tomu som jej chaoticky porozprávala o Theovi, o jeho znamení. No mama sa nikdy napríklad nedozvedela, čo sa stalo po mojom výlete za biologickým otcom. Nevedeli, nič o ultimáte, ktoré som dostala. Vtedy som bola dokonale presvedčená, že to nemá zmysel. Nechcela som byť v ich očiach hrdinka, lebo som sa ňou necítila. Ak tak, len trošku. Ale po dnešku sa všetko zmenilo. Už to nebolo o skutku, ktorého dôsledkom by všetci ostatní žili šťastne, až kým by prirodzenou

smrťou nepomreli. Zdá sa, že to, čo som urobila, bolo úplne zbytočné. Zaútočili na nás. Bez toho, aby som ja porušila dohodu.

Môj plač prešiel do tichého vzlykania a zúfalstvo vystriedal hnev. Bola som oklamaná. Prišerne oklamaná. Ako som len mohla uveriť slovu Zatrateného, hoci je mojím otcom? Moja naivita nemá hraníc. Keď človek verí v dobro, tak vidí dobro aj tam, kde sa nenachádza. To sa mi deje neustále. Tak veľmi som chcela veriť chlapovi, čo mi dal život. Tak veľmi som dúfala, že by ma neoklamal. Mala som chuť zavolať mu a vynadať. Ale čo mi to pomôže? Uľaví sa mi? Podľa znaku to nebol on, aj keď to mohol byť niekto z jeho podriadených, alebo hocikto, komu prímerie prekážalo.

Musím sa priznať. Môj plač vyvolal aj Martin a jeho priateľka. Viem, muselo to raz prísť, ale aj tak ma to zastihlo nepripravenú. Neviem, prečo ma na to nikto vopred neupozornil. V aute mi Yannick porozprával viac o nej a aj o tom, ako veľmi vážne je to medzi nimi. Spomínal dokonca možné zásnuby. Každé jedno slovo ma zabolelo. Znel tak nadšene, keď rozprával o tom, ako sa spolu k sebe hodia, a že to Martinovi praje. Hlboko v hrudi som cítila štipľavú bolesť, o ktorej som doteraz ani nevedela, že existuje. Ale dokázala som ju pomenovať. Bola to obyčajná, živočíšna, primitívna žiarlivosť. Noémie je krásna, milá, dobrá. Držala som jej ruku a uvedomila som si, aké šťastie Martin mal, že natrafil na také dievča. Mala by som byť za neho rada, ja som takou nikdy nebola a nikdy nebudem, aj keby som sa akokoľvek snažila.

‘Vidíš, Bože, predsa len to moje utrpenie malo zmysel. Aspoň Martin má z toho osoh. Ale prečo ma to tak zabolelo, keď ju pobožkal? Keď ju objal? Som taká zlá, že mu to šťastie nedoprajem? Som naozaj hrozná, keď mi napadla myšlienka, že by som im to prekazila?

Je neskoro! Sama si za to môžem. Bolo to moje rozhodnutie a nemala by som ho ľutovať. Aspoň keby si mi vysvetlil, prečo mi to vlastný otec urobil. Verila som mu. Sklamal ma. Ublížil mi najhoršie, ako len mohol.'

Bolesť v mojej duši a zmätok v hlave spôsobil, že som prestala vidieť veci reálne. Už som nevedela, či som Zatratená, Požehnaná, alebo len stratená. Bola som len obyčajné dievča, ktoré trpí pre lásku. Navyše, ktoré si utrpenie v podstate spôsobilo samé. Možno existovala možnosť, ako sa tomu vtedy vyhnúť. Možno vtedy, pred dvomi rokmi, sa dalo niečo podniknúť. Nemala som sa tak ľahko vzdať. Mohla som aspoň skúsiť ochrániť Martina v nemocnici, odstaviť všetkých Zatratených a ich pomocníkov a zabrániť im ublížiť mu. Často ma to trápilo. Ale v tej chvíli, v tej situácii, s únavou, ktorou som vtedy trpela po niekoľkých neprespatých nociach, som si neverila a sama som si pripadala zlá a jeho nehodná. V podstate som sa ho zriekla dobrovoľne, bez poriadneho boja a nevidela to. Ale prečo? Pre dva roky relatívne pokojného života pre všetkých? Stálo mi to za to? Im určite. Mne asi nie. Vlastne neviem. Možno aj áno. Aspoň nie som nikomu na ťarchu.

Už upokojená som nahlas pred trpezlivou mamou zauvažovala: „Niečo sa stalo a neviem to už napraviť. Kedysi si mi vravela, že ak sa už rozhodnem na životnej križovatke ciest, tak to nikdy nemám ľutovať. Nemám sa obzerať. Vravela si, že je to len zbytočná strata síl. Treba sa stále pozeráť dopredu a snažiť sa konať čo najsprávnejšie. Presviedčala si ma, že aj zdanlivé zlé rozhodnutie môže priniesť po čase dobro, ktoré spočiatku nebolo vidieť. Mami, ale čo keď ja to dobro, ktoré malo vyplynúť z môjho rozhodnutia, dnes vôbec nevidím? Čo ak sa niekam vytratilo?“

Mama ma pobozkala znova na vlasy, ktoré celý čas hladkala, rovnakým spôsobom ako to robila, keď som bola malá a nevedela zaspať. Ako dobre si to pamätám. Jej bozky a objatia budem stále milovať. Možno by som jej to všetko mohla povedať, ona je tiež žena, určite by ma pochopila. A možno nie.

„O čom to hovoríš Alexandra? O Afrike, alebo o tom, že si sa sem na pár dní vrátila?“

Pozrela som sa smutne na ňu. Viem, že keď sme sa rozišli s Martinom, viackrát sa ma pýtala na dôvod. Ale ja som martýrsky mlčala a vyžívala sa vo svojom hrdinstve. Nie, nenašla som odvalu zveriť sa jej ani dnes. Všet načo. Bola tu Noémie a Martin vyzerá s ňou spokojne, dobre, ako nikdy predtým. Ako nikdy pri mne.

Nahlas som si vzdychla a povedala: „Nie. Je dobre, že som odišla do Afriky, a aj že som sa sem na chvíľu vrátila. To, čo ma trápi, je dávna minulosť. Mami, myslíš, že význam obetovania sa je menší, ak zistíš, že neprinieslo očakávaný efekt? Popríklad, že bolo úplne zbytočné?“

Inak sa opýtam. Možno je to odo mňa trúfalé. Len sa ťa chcem opýtať, myslíš si, že Ježiš by ľutoval, že pre nás podstúpil potupnú smrť na kríži, keby nás teraz videl? Boli sme toho vôbec hodní? Podľa mňa by bol smutný zo sveta dve tisíccky rokov po jeho smrti. Vidím v ňom toľko bolesti, utrpenia, zloby, ktoré si ľudia robia zbytočne navzájom a nechápem, prečo je to tak.“

Mama sa na chvíľu zamyslela a potom reagovala: „Určite by svoju obeť neľutoval. On vedel, že nebude spasiteľom všetkých. Iba tých, ktorí sami dobrovoľne budú chcieť byť spasení. To, že nemôže pomôcť všetkým, bolo pre neho iste ťažšie, ako samotný drevený kríž. Predstav si, aký musel mať žalostný pohľad z kríža na ľudí pod

ním. Videl tie vášne, agresiu, závisť, všetko to, čo ho tam na to drevo dostalo. Mal to priamo pod sebou. Videl aj bolesť, strach, žiaľ. Preto v poslednej chvíli nemyslel na seba, ale na nich. Hoci sám umieral, chcel zachrániť žijúcich.

Vieš, Alexandra, ja verím, že Pán čaká do konca života každého z nás s nádejou, že pochopíme a konečne nastúpime na cestu lásky. Nemôžeš takto odsudzovať ľudstvo. Majú právo na zmenu. Neber im ju. Ja verím, že mnoho z ľudí, ktorí nežijú celý život najlepšie, si nakoniec uvedomia, o čom to je a oľutujú všetko zlé. Ja tomu jednoducho verím, že nakoniec dobro zvíťazí nad zlom, nielen v rozprávkach, ale v tých, ktorí ho úprimne budú hľadať. Preto ani ty nestrácaj nádej, možno sa nemožné stane možným a všetko sa otočí tak rýchlo a prirodzene, že sama budeš prekvapená. Len dávaj pozor, ak sa budeš pozeráť iba dozadu, nebudeš dobre vidieť to, čo je vpredu. Uvažuj nad tým, čo by mohlo byť a nie čo by bolo bývalo keby. Dobré moja? Sľubuješ mi? Nezabúdaj, len budúcnosť vieš ovplyvniť.“

Usmiala som sa na ňu a utrela si uplakané oči. Opakovala som si v duchu pre seba. Pozerať sa dopredu. Zmeniť to, čo sa dá. Mamy občas vedia povedať veci, ktoré dieťa potrebuje počuť.

Inokedy zase nie.

„Ďakujem, mami. Pekne si to povedala. Pokúsim sa nestratiť nádej a neobzerať sa. Nie je to ľahké, ale pokúsim sa,“ povedala som zívajúc po niekoľkýkrát. Mala som naozaj ťažký deň, vlastne aj bezsenú noc. Ich váhe sa už nedalo odolať.

„Budem sa za teba ešte viac modliť, moja. Dobrú noc a nech sa ti dobre spí vo svojej izbe. Sme veľmi radi, že si tu zas s nami, aj keď iba na pár dní.“

Naposledy ma pobožkala a vstala k dverám mojej starej izby. Tam zastala, vrátila sa skoro až ku mne a neodpustila si povinnú materskú reč na záver: „Aj keď nechceš o tom hovoriť, myslím, že viem, kvôli komu si teraz plakala. Netráp sa, nebol ten pravý. Ľudia nám prichádzajú do života, aby nás niečo naučili a potom odchádzajú, keď sa ich úloha skončila. Keby mu na tebe naozaj záležalo, tak ťa nenechá a nenájde si inú. Určite príde iný a lepší. Taký, akého si zaslúžiš. Nieкто, kto si ťa bude viac vážiť. Dobrú noc, dievčatko moje. Bol to pre teba asi ťažký deň, ale už zajtra bude lepšie. Uvidíš!“

Usmiala sa povzbudivo na mňa, odišla a zanechala ma prekvapenú z toho, že prišla na najväčší dôvod môjho plaču. Mrzelo ma, že dokonca aj ona vedela o Martinovej frajerke, a nepovedala mi o nej. Možno si myslela, že to už viem dávno od niekoho iného. Možno si to mysleli všetci. Dokelu, prečo sa mi to báli povedať? Mali strach, ako to zoberiem? Nemuseli mať. Aha, prežila som to. Trochu viac po žensky, ale prežila.

V niečom mala mama pravdu, a v niečom sa mýlila. Nevedela vôbec nič o dôvode nášho rozchodu, ani o tom, kto komu dal kopačky. Ale v tom, že je medzi nami definitívny koniec a ja by som sa s tým mala zmieriť, v tom určite mala pravdu. Možno moja budúcnosť bez Martina nie je taká čierna, ako sa mi z môjho obmedzeného uhlu pohľadu zdá. Za zlým zvykne prísť dobré. Ale až keď sme pripravení pochopiť to a prijať. Ale vyzerá to tak, že si na to budem musieť ešte počkať.

Napriek všetkému, čo mi ďalej vírilo v hlave, som pomerne rýchlo zaspala. No najskôr som si musela dať na seba viac vrstiev diek. Iba pod perinou mi bola príšerná zima. Chvíľu asi potrvá, kým si zvyknem na zmenu klímy. Dovtedy budem musieť robiť všetko preto, aby som sa zahriala.

Stalo sa niečo neuveriteľné. Prvýkrát v živote som spala až do jedenástej pred obedom a zobudila sa do dávno prebiehajúceho sobotňajšieho dňa. Boh mi poslal dar vo forme oddychu. Vedel lepšie ako ja, čo mi chýba. Vstala som svieža, plná energie a včerajšie zlé, až depresívne pocity, ktoré ma zmohli v závere dňa, boli takmer preč. Naozaj som sa pozerala na svet optimistickejšie.

Okrem Petra a otca, ktorí išli pomáhať známym s maľovkou po vytopení, boli ostatní doma. Spolu s Kristínkou sme uvarili obed a mama sa pustila do veľkého prania a skladania vecí zo sušičky. Všetko od splachovacieho záchodu, cez tečúcu vodu, obrovský televízor, hoci možno najmenší v našom vchode, mi pripadalo ako luxus. A keď som otvorila chladničku, tak som sa cítila ako v potravinách. Je to neuveriteľné, ako sa môže za krátky čas zmeniť pohľad na veci vôkol seba. Mala som za celý život viac ako miliardy ľudí na svete a vôbec som si to neuvedomovala, nieto ešte vážila. Teraz som sa za to hanbila.

Deň pokračoval dlhokánskou vychádzkou s Pirátom. Bolo to zvláštne, ale nepokoj tohto mesta mi chýbal. Užívala som si ho plnými dúškami. Schválne som nevynechala lúku, kam chodieval Brice s Larou, ale neboli tam. Dnes sa už stretnutia s ním nebojím. Aspoň v tomto som silnejšia ako predtým. Dokonca som ľutovala, že tam nebol. Možno by mi nedobrovoľne prezradil meno Theovho útočníka. Pod podmienkou, ak by ho vedel.

Môj psí priateľ bol celý čas od radosti úplne bez seba. Poslúchal ma ako švajčiarske hodinky bez toho, aby som ho uplácala maškrtami, či mentálne nútila. Tešili sme sa vzájomnej prítomnosti a z celkom milej spoločnosti ľudí a psov, ktorí sa tam v tom čase zhromaždili.

Cestou späť som uvažovala nad ďalším programom, nad tým, že by som mala ísť znova za Theom, a či si nájdem čas aj na Dona Jozefa. Možno to urobím v opačnom poradí. A večer, neviem, Yannick ma chce zobrať do kina. Lákalo ma to, pretože som tam vždy rada chodila. Asi by nebolo rozumné odmietnuť ho, lebo nie je isté, kedy sa znova do poriadneho kina dostanem. Možno až o pár rokov. Suma sumárum, mala som pred sebou príjemný sobotný deň, ktorý som si nechcela dať pokaziť skutočnosťou, že Vianoce sú už v stredu a ja stále nemám všetky darčeky.

6. Liečba

„Pochválen,“ povedala som vstupujúc do jednej zo spoločenských miestností Oratória. Muž, ktorého som hľadala, bol ku mne obrátený chrbtom a niečo vysvetľoval skupine chlapcov. Otočil sa a veseloma privítal: „Pekne vítam, slečna Chevalier. Čo vás donútilo prísť na tento kontinent v nehostinnom ročnom období?“ Veľavážený Don Jozef bol vo svojej zvyčajnej dobrej nálade.

Netajila som sa svojím zámerom: „Ahoj. Nič špeciálne. Ale u teba, okrem iného, plánujem žobrať.“

Jozef sa nahlas zasmial: „Jaj, tak to sa, moja, postav do radu, takých nám tu chodia stovky.“ Žmurkol na mňa a dodal: „O chvíľu sa ti môžem venovať, len tu niečo dokončím s chalanmi. Počkaj ma u mňa.“

V Oratóriu som bola ako doma, vedela som presne, kam mám ísť. Cesta sa mi však časovo natiahla vzhľadom na to, že mi do nej vošlo niekoľko známych tvárí, ktoré sa vypytovali na misiu a mňa ich záujem tešil. Nakoniec som sa dostala do kancelárie a sadla si do starého kresla, ktoré bolo opreté pri stene rovno pod obrázkom zakladateľa rehole. Jozef dorazil skoro okamžite po mne.

„Tak, ako sa máš?“ spustil bez predchádzajúceho úvodu.

Na túto otázku som nemala náladu odpovedať, hlavne jemu nie. Všetko pozitívne by bolo klamstvo. Preto som začala z iného konca: „Mrzí ma, že som odišla od saleziánov z Kariue. Ťahalo ma to do nemocnice. Uvedomila som si to, keď som sa tam s tou predčasne narodenou malou ocitla. Som tam potrebnejšia. Však som ti o tom písala.“

Don Jozef si sadol na svoju stoličku pri pracovnom stole. Vážne sa na mňa pozrel a povedal: „Nemusí ti to byť ľúto. Si tam, kde to chcel náš Pán. Hoci moji spolubratia brali tvoj odchod ako veľkú stra-

tu. Za tie tri týždne, čo si u nich strávila, si ťa obľúbili. Vysvetlil som im, že zdravotnícka misia je pre teba vhodnejšia, keďže máš pár mesiacov štúdia medicíny za sebou. Navyše sa ti to v budúcnosti zaráta do praxe. Myslím, že to pochopili.“

„Ale aj tak ti chcem poďakovať, že si ma do Afriky poslal. Neveril by si, koľko som sa tam naučila. Napríklad viem vyrábať hlinené nádoby, sošky, zdobiť, vypáliť a všetko, čo s tým súvisí. Naučila som sa to v jednej z dielní, do ktorej chodím po práci.“

„To som naozaj rád, vyzeráš celkom spokojne. Aké sú tvoje ďalšie plány?“ V jeho očiach sa odrážal úprimný záujem.

„Ty vieš, že ja nie som veľmi na plány. Chcem sa tam vrátiť a naďalej pomáhať. To je všetko. Chýbajú nám peniaze a už so základným zdravotníckym materiálom máme obrovský problém, nehovoriac o prístrojoch. Mám taký nápad. Po sviatkoch by som spravila prednášku s fotografiami pre tvojich mladých. Ukázala by som im, aký je tam život, aké máme starosti aj radosti, a potom by sme mohli urobiť aspoň malú zbierku. Čo ty na to? Pomohol by si mi s tým? Vedeli by sme rozumne zužitkovať každé jedno euro.“

Jozef sa usmial, ako sa dokáže len kňaz usmiať na niekoho, kto je oduševneným optimistom. Ako na niekoho, kto chce spraviť z ničoho niečo podobné zázraku.

„Oratórium je ti k dispozícii. Ale podľa mňa by si tú prednášku mala urobiť ešte pred sviatkami. Potom budú mnohí mimo Paríža a musím ti prezradiť jedno tajomstvo. Pred Vianocami sú ľudia o poznanie štedrejší ako po nich, preto ti odporúčam lepšie načasovanie. Dvadsiateho štvrtého je v stredu, to už nemôžem. Budeme mať kopec inej roboty. Čo by si povedala na utorok? Pomocou sociálnej siete nemám žiadny problém za dva dni zorganizovať prednášku.“

Šťastne som sa usmiala, konečne moja cesta môže rýchlo na-
brať zmysluplnejší rozmer.

„Jasné, že súhlasím, ďakujem, ďakujem! Daj mi potom vedieť,
na koľkú mám prísť. Nech ti to náš Pán vynahradí na počte duší, ktoré
prejdú cez tvoje ruky!“

„Da mihi animas. Amen. Takže sme dohodnutí. K večeru sa ti
ozvem s presnejšími informáciami. Ty si zatiaľ priprav poriadnu pre-
zentáciu. Tá určite pomôže. Pekný deň a pozdravuj vašich,“ povedal mi
vyprevádzajúc ma k dverám kancelárie.

S radostným pocitom, že sa mi konečne niečo vydarilo, som
sa vybrala do nemocnice. Cestou začalo výdatne pršať a zmokla som
ako myš. V Theovej izbe som si vyzliekla vetrovku a dala ju sušiť na
príjemne teplý radiátor, pri ktorom som sa zdržala pár minút. Po lie-
čení som si k nemu sadla na stoličku a ešte chvíľu sa s ním rozprávala,
popíjala čaj z automatu na chodbe a snažila sa mu zlepšiť náladu. Telo
viem čiastočne liečiť, no smútok duše nie. Navonok síce vtipkoval, ale
mňa neoklamal. Začínalo mu dochádzať, čo sa stalo, o čo prišiel, a čo
všetko to bude pre neho znamenať. So zlepšujúcim sa stavom prichá-
dzalo aj tvrdé vytriezvenie. Zrazu nestačilo, že prežil. Ľutoval sa a ne-
vedomky ho ľutovali všetci navôkol. Ani ja som sa tomu nevyhla.

Preto sa mi ho nechcelo nechávať samého. Bolo dosť hodín,
svetla za oknom ubúdalo a ja som čakala na prvú návštevu, ktorá by
ma pri jeho lôžku vystriedala. Bola mi príšerná zima, džínsy sa mi le-
pili na nohy a vlasy mali ďaleko do úplného vysušenia. Čiapka by sa
bola dala žmýkať, keby som ju mala kde. Trčala vo vrecku mojej ťažkej
vetrovky.

Nelákalo ma to von. No napriek tomu mi huba neprestávala
mlieť, hoci mi jazyk od únavy drevenel. Sedela som schúlená v kresle

v starom rozťahanom pulóvri, v ktorom som kedysi chodila na tréningy v prírode. Bol môj obľúbený, napriek nejakým vyťahaným očkám som ho ešte nebola schopná vyhodiť. Cítila som sa v ňom komfortne.

Nanešťastie ako prví prišli práve Martin s tou jeho Noémie. Čakala som hocikoho iného okrem nich. Bol to trapas. Ona bola vyobliekaná, dokonale upravená, v čižmách na vysokých opätkoch, v krásnom kabáte z prírodnej kože a ja - zmoknuté kura. Všimla som si na prstoch s fialovým lakom pekné prstene. Možno niektorý dostala od Martina. Dnes som ho nemusela nútiť, aby sa na mňa nepozeral. Vyzerala som tak zle, že to robil podvedome. Vydržala som v ich „milej“ spoločnosti len pár minút.

Keď som sa dvíhala na odchod Martin mi povedal: „My už tiež pôjdeme, Alex. Ak chceš, vezmeme ťa domov. Vonku je poriadny lejak a ty si mokrá ako myš. Ak prechladneš, nepôjdeš na výlet do Ruska a Oleg bude z toho nešťastný.“

Chcela som ho odmietnuť, ale naozaj mi bola zima, do čižiem mi natieklo a súrne som sa potrebovala aspoň prezuť. Navyše bolo veľa hodín a potrebovala som sa pripraviť do kina. Okrem toho som si povedala, že sa musím naučiť existovať s faktom, že má Martin nový život s inou priateľkou. Mala by som sa k tomu odvážne postaviť čelom. Preto som sa rozhodla pre liečbu alergie alergénom a dúfala, že rýchlo zaberie.

„Ale budeš to mať poriadnu zachádzku,“ naoko som odporovala.

„To nevadí, radi to pre teba urobíme,“ odpovedal mi a mňa hrozne iritovalo množné číslo, ktoré už dvakrát použil.

V aute bola jeho nová blondínka zhovorčivá, za tých pár minút, čo sme spolu cestovali, som sa o nej dosť dozvedela. Aj o tom,

ako sa chystá s rodinou lyžovať a Martin má prísť po sviatkoch na pár dní za nimi. Nikdy som nepočula o tom, že by sa môj bývalý vedel lyžovať. Táto informácia ma prekvapila. Niekedy vtedy som ju prestala pozorne počúvať. Snažila som sa to od seba odrážať, ako sa odrážajú loptičky od gumenej strany stolnotenisovej rakety. Dokonca som si ich predstavovala. Krásne, veselé, biele, poskakujúce loptičky. Bojovala som s chuťou jednu z nich jej vystreliť do tváre. Bol to ťažký imaginárny boj, ktorý nemal víťaza, keďže skutočným protivníkom som bola ja sama.

Nakoniec ma to prestalo úplne baviť. Mala som prízemnejší problém. Triaslo ma od zimy. Zložila som si ruky na prsiach, aby som si chránila zvyšky tepla a zároveň zahriala studené ruky, ale mokrá vetrovka mi ich skôr chladila. Martin bez slova pridal kúrenie v aute. Asi si to všimol. Aj on už mal novšie auto. Ktohovie, čo sa stalo s tým starým. Mala som ho rada. Zachránilo nám vtedy život.

‘Asi zavolám Yannickovi, že večer nikam nejdem. A dám si teplú sprchu,’ pomyslela som si.

Martin sa obzrel na mňa s podozrivým úsmevom a mne došlo, že som sa kvôli tej zime zabudla blokovať. Vlastne nielen kvôli zime. Aj preto mi je v Keni tak dobre, tam som mentálne slobodná. Nie, že by tam zlo nebolo, ale nie je také agresívne. Aspoň tam, kde pôsobím ja. Určite je ho viac v krajinách, kde sú peniaze alebo moc. Tie zlo priťahujú. Stretla som tam len asi dvoch poriadne fialových. Zločiny tam zvyčajne konajú len z nejakého dôvodu zúfalí obyčajní ľudia.

Moje utrpenie sa chýlilo ku koncu. Blížili sme sa k nášmu domu. Keď auto zastalo, Martin sa otočil znova mojim smerom, aby sa opýtal: „Čo hovoríš na metasekvoju? Myslím, že sa vydarila.“

Obzrela som sa na voľakedy prázdne priestranstvo vzniknuté potom ako Martin zlikvidoval môj strom a borovica, ktorú tam dal hneď na to vysadiť sa neujala. Teraz tam stál nádherný mladý stromček, chránený z každej strany pevnými drevenými podperami, aby mu neublížil vietor, ani ľudia. Prečo som si ho doteraz nevšimla? Musel ho zasadiť niekedy na jar. Po príchode som mala iné starosti, ako si obzerať priedomie do každého detailu. Niečo ma zahrialo pri srdci. Síce mi o tom, že ho zasadil nepísal, no potešilo ma, že nezabudol. Na rozdiel odo mňa.

Vďačne som sa na neho pozrela a pochválila ho: „Je krásna. Ďakujem.“

„Ozaj, Alex, v utorok je predvianočný večierok v kaviarni. Si vítaná.“ pozvala ma Noémie niekam, kam stále podľa mňa nepotrebujem pozvánku.

‘Prídem. Just prídem! Stále som tam doma!’ našťvalo ma to.

Moja reakcia bola nasledovná: „Veľmi rada, aspoň sa porozprávam s Natáliou. Ďakujem vám obom za odvoz. Nech vám to Pán vynahradí na deťoch.“

Ani náhodou som to nemyslela vážne, vlastne ani neviem, prečo som to povedala. Evidentne prehovorilo moje temné ja. Už som ho príliš dlho potláčala a nepáčilo sa mu to.

Všimla som si trpký výraz v Martinovej tvári, ale Noémie to nepochopila nijak zle. Trocha mi to bolo ľúto. Chcela som, aby si uvedomila, že my dve kamarátky nikdy nebudeme. Asi. Nechala som ich v aute a rozbehla sa domov pevne rozhodnutá ísť do kina. Veď aj ja mám právo trochu žiť. Hoci aj s Yannickom.

V tichu mojej bývalej izby som sa zaprisahala, že môj vankúš slzy tak skoro neucíti. Prestávala som nadobro veriť, že všetko je tak,

ako má byť. Aj ja som chcela nový život! Nadávala som si za to, že si sama sebe neviem rozkázať. Aké by to bolo super, keby sa dalo zablokovat' si myšlienky na niekoho navždy. Škoda, že takto môj dar nefunguje. Naozaj veľká škoda. Neraz som si to overila. Ak by sa to dalo, bolo by to dokonalé.

Idúcky domov som prišla na ďalší podnikateľský plán, ak by mi kariéra lekárky nevyšla a Zatratení by mi to dovolili. Biznis s blokovaním myšlienok iných ľudí na ich bývalé lásky by mal na trhu zaručený úspech. Verím tomu, mnohí by túto formu mojej pomoci za poriadny poplatok s radosťou uvítali. Ale nebolo by to najsprávnejšie. Minulosť nás učí, ľudia z nášho okolia nám zase udeľujú kruté lekcie, poprípade si ich my svojimi chybami vo vzťahoch vyrábame. Bolo by to ako vyšklbnúť z románu, v závislosti od dĺžky vzťahu kapitolu, alebo pol knihy a zahodiť. Nič by už nedávalo poriadny zmysel.

7. Kino

Prišla s dvadsaťminútovým meškaním. Potešilo ma, že si kvôli mne obliekla sukňu a svoju krásu podčiarkla výrazným rúžom. Pristalo jej to. Cestou do kina pozerala očarene na vianočnú výzdobu mesta i nákupného centra. Stále sa smiala a rozprávala zážitky z Afriky. Mal som chuť ju chytiť za ruku, ale netrúfol som si. Nebol na to vhodný okamih.

Zastali sme pred pokladňou kina, pozreli sa na panel nad nami a ja som nahlas zauvažoval: „Tak, v podstate máme na výber romantický film, akčný alebo sci-fi. Nechám to na teba. Na čo by si mala viac chuť?“

Časový rozdiel medzi jednotlivými predstaveniami nebol príliš veľký. Osobne som nevidel ani jeden z nich, takže mi to bolo úplne jedno, na ktorý pôjdeme. V prvom rade mi išlo o to, aby mala radosť ona.

Alex našpúlila krásne pery, na ktoré som sa nevedel celý čas vynadávať, privrela oči a nahlas zauvažovala: „To ako naozaj? Ja mám vybrať? Si si istý, Yannick? Dobre, ty si to chcel. Na romantiku naozaj nemám chuť, v živote som už zažila dosť akcie. Vieš čo, chcem sa nechať preniesť do vesmíru, poďme na sci-fi. Ten by som si chcela pozrieť dnes večer asi najradšej. Pohľad na svet z inej perspektívy by mi mohol padnúť vhod.“

Uznanlivo som pokýval hlavou: „Popravde, si ma milo prekvapila. Vôbec som to nečakal. Nie je veľa dievčat, čo majú radi tento žáner.“

Alex sa hrdo zasmiala: „Ja viem, Yannick, som tak trochu chlapec. Nevšimol si si? Občas mi mama hovorila, že som dokonca horšia ako bratia.“

„To si rád vypočujem,“ povedal som a zdanlivo nedbalo som ju objal okolo pliec, no ona sa z objatia rovnako nenápadne vyslobodila. Našťastie pokračovala veselo ďalej, tentoraz na tému príhody z detstva, nielen pred stánkom s pukancami, ale celý čas pred začatím filmu. Vlastne, ani ma poriadne nepustila k slovu. Nevedel som, ako to mám brať. Či je to dobré znamenie, alebo je len napätá, že si so mnou vyšla. Je viacero ľudí, ktorí sa snažia svoju neistotu zmierniť množstvom slov a už dávno som vedel, že Alex patrí medzi nich.

Film bol asi veľmi dobrý, lebo Alex celý čas hľadela na plátno a nič si nevšímala. No ja som sa sústredil iba na ňu. Ruky mala v lone a ani náhodou ich nedala na opierku, aby sa ma nedotkla. Občas sa na mňa usmiala a utrúsila poznámku k deju typu, že to, čo tam práve vidíme, je fyzikálna hlúposť, alebo že mali to filmári natočiť inak. Keď predstavenie skončilo, pomohol som jej do kabáta, mal som v pláne zobrať ju ešte niekam na večeru, ale museli sme sa presunúť mimo nákupného centra, pretože miestne rýchle občerstvenia sa mi nezdali dostatočne exkluzívne.

„Ak sa neponáhľáš domov, pozývam ťa na večeru,“ povedal som jej jemne upraviac vlasy, ktoré zostali skryté pod kabátom. Museli byť čerstvo umyté, lebo nádherne zavoňali.

„Neviem, Yannick, kino bolo perfektné, ďakujem ti zaň, ale som dosť unavená. Mala som poriadne nabitý deň,“ pokúsila sa ma táto očarujúca blondínka odmietnuť.

Nedal som sa: „Škoda, mohli sme sa nerušene porozprávať, ktohovie, kedy zase budeme mať takú príležitosť. Ale ak teda nie si zvedavá na novinky v tíme, môžem ťa odviesť domov.“ Nahodil som sklamaný výraz a čakal, či to pomôže. Na Alex často zaberalo, keď jej človek povedal opak toho, čo od nej chcel. Tak som vyskúšal túto taktiku aj teraz. Veľmi nezabrala.

„Ani nie som hladná,“ trvala naďalej na svojom. Mrzelo ma to.

„Nemusíme jesť, ak nechceš. Len si niekam sadneme a pokecáme. Sľubujem, že do jedenástej budeš doma,“ bojoval som ďalej.

Skúmavo sa na mňa zahľadela, nad niečím uvažovala a tvárila sa príšerne vážne. Potom súhlasila: „Fajn, tak poďme. Aspoň mi viac porozprávaš o Theovej nehode a tak.“

Nedáľeko bola jedna malá príjemná reštaurácia, v ktorej som vopred objednal stôl. Čašník prišiel a zapálil nám sviečku. Alex v jej svetle vyzerala nádherne. Ale téma, o ktorej sme sa rozprávali, vôbec nebola príjemná. Vyzvedala sa na rôzne veci, nielen na Thea.

Pýtala sa ma na útok na Adama a jeho sestru spred pár týždňov, keď ona z neho vyviazla s otrasom mozgu a Oleg ju potom liečil. Išlo o nejakú pouličnú bitku, do ktorej sa zaplietli. Porozprával som jej, ako sa vtedy oni dvaja dali dokopy. Aj to, že Adam spočiatku nebol z toho vzťahu nadšený. Prekážal mu veľký vekový rozdiel, skoro osemnásť rokov, a tiež odlišné vierovyznanie. Momentálne sa tvári neutrálne. Možno iba dúfa, že sa rozídu. Alex sa úprimne potešila, že si Oleg konečne našiel niekoho, s kým je šťastný a vyhlásila, že pozná Adama. Nakoniec sa s tým zmieri. Osobne som tomu veľké šance nedával. Ona nevidela jeho reakcie, preto tak hovorila. Väčší dôraz kládla na Olegovo šťastie. Dopriala by mu, keby bol konečne šťastný.

„A ako to bolo s tou dodávkou?“ zaujímala sa o krádež.

„No jedného pekného bieleho dňa, keď Paul nebol doma, našiel bránu do dvora otvorenú dokorán a auto bolo preč. Aj so všetkým, čo sme tam mali. Zmizla bez stopy. Martin s Adamom medzitým zohnali ďalšiu, aj keď ešte o niečo staršiu verziu. Chýbajú nám peniaze aj na vnútorné vybavenie. Tá nová je v podstate len také vozítko. Momentálne nemáme ani obleky.“

Alex to nedalo: „To je smola, kamery nič neukázali? Nevrátili sa tí zloději potom do domu?“

„V podstate nie. Vedeli, kde má Paul kamery, tak ich zničili. Do tváre im vidieť nebolo ani raz. Možno to nebola obyčajná krádež, ale na objednávku. Vieš, keď nejaký zákazník potrebuje konkrétne vozidlo.“

Moja spoločníčka sa zatváрила neveriacky a zamyslela sa.

„Nejak sa mi to nepáči. Je to príliš veľa problémov za dva mesiace, nezdá sa ti?“

„Ale nič vážne, teda až na toho Thea. Neboj sa,“ chytil som ju za ruku, ktorú mala voľne položenú na stole a ona ju na moju radosť neodtiahla, „možno je to len také „smolné“ obdobie, ktoré prejde. Nemusí to mať so Zatratenými nič spoločné.“

Vedel som, na čo asi myslí ona, ale neveril som tomu. Aj mne už napadlo, že sa možno k niečomu schýľuje, ale nikto o pripravovanom veľkom útoku ani nesníval. Napriek tomu, aj mne sa nepozdávalo, že po mesiacoch pokoja sa zrazu začalo diať príliš veľa vecí okolo skupiny.

Stále som držal jej drobnú ruku a pokračoval: „Keď tak nad tým uvažujem, ešte aj v kaviarni bol problém. Nieкто tam asi zavolať hygienikov, našli viacero nedostatkov, hlavne čo sa týka zariadení v kuchyni. Natália musela zavrieť na dva týždne a veľa investovať do rekonštrukcie. Momentálne sú na mizine.“ Schválne som sa vyhol menu môjho bývalého konkurenta. Alex si pomaly vyslobodila ruku a vybrala z kabelky mobil, aby si pozrela čas. Dúfal som, že to nebola zámienka, aby ma pustila.

„Trochu sme to prešvihli, je pol dvanástej, mala by som naozaj ísť,“ povedala prosebným hlasom. Vyzerala naozaj zničená. Nemal som srdce protirečiť jej.

„Jasné, hneď, len zaplatím,“ odpovedal som. Chvíľu sa hádala, že chce zaplatiť sama za seba, ale nedovolil som to. Darmo argumentovala, že z môjho vrecka už išli aj lístky do kina.

‘Ach, Alex, aj modré z neba by som ti kúpil, keby sa dalo a keby to pomohlo.’

Cestou naspäť už bola tichá. Alex sa chvíľku hrala s rádiom, ale akosi ju neposlúchalo. Prepínala stanice, hľadala niečo, čo ju zaujme, no zvuk bol zlý. Šušťalo v ňom, v pozadí zneli zvuky okolitých vysielaní. Možno bola na vine anténa. Povedal som si, že ju budem musieť neskôr skontrolovať. Možno sa s ňou niečo stalo pri umývaní. Nakoniec to vzdala na rozhlasovej stanici ukrytej pod rýchlou voľbou jedna a zložila z prístroja ruku. Škrípanie ustalo, z reproduktorov znela pokojná večernú hudbu, ktorá ju asi uspávala. Kým ja som bol rozrušený, uvažoval som, čo bude nasledovať ďalej, ona vyzerala pokojná. Takto bez veľkých slov sme sa doviezli až pred jej dom.

Odhodlane ju išiel odprevadiť až k vchodu do domu. Tam sme zastali a nadišla chvíľa, keď som musel niečo urobiť. Nie preto, že by to ona odo mňa očakávala, ale preto, že ja som o tom okamihu roky sníval a celú cestu som sa na to pripravoval.

„Ďakujem za príjemný večer, Yannick, snád si to zopakujeme, ešte kým tu budem. Ale až po Rusku,“ povedala a chcela sa otočiť.

No ja som ju zastavil, opatrne jej odhrnul vlasy z očí a odpovedal som: „Budem veľmi rád. Alex, vieš, ja by som chcel s tebou tráviť viac času. Mám pár nápadov, kam by sme mohli ísť, keby sa ti chcelo.“ Kým som to hovoril, celý čas som preskakoval z jej očí k perám a vnímal jej neopakovateľnú vôňu. Nevydržal som to a pobožkal ju priamo na ústa.

Ale v mojom sne to vyzeralo inak. Tam sa nezľakla a neurobila krok dozadu. Zadržala ju až moja ruka. Vo sne si nezahryzla do perí, ktorých chuť som stále cítil a neodpovedala: „Neviem, možno. Dobrú noc!“

V realite navyše ušla hneď na to domov.

Zostal som vonku sám nevediac, čo si mám o tom myslieť. V mysli mi doznievalo slovo MOŽNO. Bolo to áno, alebo nie? Možno u muža neexistuje. Muž zväčša vie, čo chce. Moju náladu dvíhal iba fakt, že nepadla facka. V podstate to nedopadlo najhoršie. Vyzeralo to takmer nádejne.

8. Ten sen

S prichádzajúcou nocou padol na mňa ťaživý smútok. Stretnutie s ňou mi neurobilo dobre. Nič mi nepovedala, ani nenaznačila, ale aj tak mi bolo jasné, že je zo mňa sklamaná. Aby som nepríjemný pocit potlačil, ponúkol som sa jej, že ju odveziem domov. Nebol to najlepší nápad. Len umocnil moju zvláštnu náladu.

No mohol som ju nechať premrznúť? Nemohol. Je síce moja bývalá, ale učili ma pomáhať ľuďom v núdzi, tak som to urobil. V Theovej nemocničnej izbe sa na ňu nedalo pozerieť. Sedela tam ako kôпка nešťastia, ktorá bola navyše poriadne mokrá a uzímená. Pôvodný dôvod mojej návštevy bolo získať informácie o priebehu útoku, ale keď som uvidel, v akom stave je Alex, nedalo mi inak.

Nepamätám si, či som zažil niekedy trápnejší rozhovor, ako v aute s dvoma ženami, pričom jedna bola moja ex a druhá súčasná. Celý čas som bol ako na ihlách. Báľ som sa hlavne Alexinej reakcie. Možno to podvedome vytušila Noémie, pretože sa až príliš snažila rozprávať o príjemných veciach, ako sú Vianoce, nákupy, dobročinné akcie, na ktorých sa už zúčastnila a aj o tej poslednej, na ktorú sa chystá tesne pred sviatkami. Zdalo sa mi, že sa trocha vychvaľuje. Vlastne dosť. Napríklad o tom, ako bude piecť obrovské množstvo vianočných koláčov a potom ich rozdávať bezdomovcom. Alex slušne odpovedala na jej otázky, dokonca s vypätím síl sama položila nejaké. Inak som z nej cítil len napätie a nezamaskovala to, hoci sa snažila.

Po celý čas som mal problém pozerieť sa pred seba a vnímať cestu. Všetkými zmyslami som vnímal a pochtivo zaznamenával Alexino vyžarovanie a Noémine, inokedy celkom príjemné rapotanie, mi dokonale liezlo na nervy. Keď Alex vysadala, stalo sa predsa niečo nepríjemné. To je nepresné slovo. Niečo zvláštne je lepšie.

Z úst mojej ex vyletela poznámka o deťoch. Keby som ju nepoznal, možno by ma presvedčila, že to myslí úprimne. Ale v okamihu mi došlo, že opak bol pravdou. Vyzeralo to, ako keby z nej prehovorila žiarlivosť, nevraživosť alebo niečo medzi tým. Pohľad na ňu ma presvedčil, že sa nemýlim. Aby som bol spravodlivý, ani mne sa nepáčila myšlienka, ktorá ku mne omylom prenikla. Počas jazdy zvažovala, či ísť s Yannickom do kina, alebo nie. Hoci sa mi to nepozdávalo, povedal som si, že má právo byť šťastná. Ona aj Yannick. No prečo práve oni dvaja spolu?

Doma som sa znova snažil študovať na opravnú skúšku. Naozaj som sa snažil. Ale nešlo to. Neskoro večer som to nevydržal, nervozita ma donútila sadnúť si do auta a celkom nezmyselne blúdiť ulicami mesta. No potom sa moje auto vybralo celkom prirodzene k jej domu. Potreboval som ju ešte raz vidieť. Tak ako voľakedy. Naposledy. Navrával som si, že je to naozaj naposledy. Chcel som zazrieť aspoň jej siluetu, ale svetlo u nej nesvietilo. Možno si uzímená ľahla spať. Možno bola s rodinou v inej izbe obrátenej od ulice. Tak som tam sedel a čakal, či sa okno predsa len nerozsvieti a smutne uvažoval nad Olegom, Alex, Noémie, Yannickom.

Nedáľeko domu z druhej strany zaparkovalo auto a vystúpili z neho dve postavy. Podľa aury som vedel, že je to Alex s posledným menovaným. Zatajil sa mi dych. Pomaly vystúpili po schodíkoch až ku vchodu domu, tam sa pred mojimi očami pobožkali. Zlosť alebo to, čo ma v tej chvíli ovládlo, sa nedá opísať. V momente som odvrátil pohľad nadávajúc na seba a svoju sprostosť, naštartoval som a odišiel domov rozčarovaný, alebo skôr ponížený.

Sám zo seba som bol sklamaný. Celú cestu domov som si nadával, či mi naozaj bolo potrebné vidieť takéto divadlo. Pripadal som

si ako totálne sprostý. Nechápal som, čo na tom aziatovi vidí? Vlastne chápal, ale nechcel som tomu uveriť. Yannick je predsa úprimný, celým srdcom dobrý, ochotný pomôcť, spoľahlivý kamarát a super ochranca. Mal by som byť rád, že sa dajú dokopy. Ale nie som. Kombinácia Alex a Yannicka sa mi jednoducho nepozdávala. Hocikto iný by bol pre ňu lepší, ale nie on. Dohája, len nie on! Pociťoval som to od nich oboch ako akúsi zradu.

Dorazil som domov, osprchoval som sa a išiel spať rozhodnutý znova a hádam navždy na ňu zabudnúť. Ale ráno som sa prebudil na to, že sa mi po dlhých mesiacoch sníval starý známy sen o nej, o mne a spoločnom milovaní. Kým bola preč, tak som ho mal možno len raz a potom to úplne skončilo. Prekvapilo ma, že po dva a pol stretnutiach bol sen späť a navyše živší ako inokedy. Akurát tento raz mi pripomínal skôr nočnú moru, ako niečo, po čom by som naozaj túžil.

Avšak v to ráno som si presne pamätal, ako v ňom Alex vyzerala. Bola nahá, krásne opálená v tých istých svetlých perinách s malým modrým geometrickým vzorom, ktoré som mal v noci v posteli. Dĺžka jej blondých vlasov bola takisto totožná s tou, ktorú mala teraz. Dokonca aj náušnice, aké mala vo sne, keď som ju bozkával na krk, boli presne tie, ktoré som si včera všimol v nemocnici. Určite boli z Afriky. Také hlinené, ručne vyrobené. Možno som si len ten sen nejakým zvláštnym spôsobom aktualizoval. Moje zvláštne do detailov pracujúce podvedomie ma udivovalo. Zobudil som sa plný túžby k žene, ktorá ma dávno opustila a bolelo ma to. Príšerným spôsobom bolelo a privádzalo do zúfalstva. Znenávidel som ten sen.

Sadol som si na posteľ a pozeral na okno, cez ktoré prenikalo svetlo do izby aj v mojom sne. Dýchal som zhlboka. Bolo mi ešte smutnejšie ako včera. Nevedel som sa rozhodnúť, či ten sen nie je moje

preklatie. On samotný by bol krásny, keby hlavnou hrdinkou bola Noémie, ale taký sa mi nikdy nesníval. Na otázku prečo, som nepoznal odpoveď.

Nemám ju dosť rád? Nie je pre mňa dostatočne príťažlivá? Hlúposť, strašná hlúposť! Noémie je nádherná baba. Keď ideme po ulici, som hrdý, že po mojom boku kráča kráska priťahujúca zvedavé mužské pohľady. Noémie je navyše priateľská, otvorená ako kniha, má milión dobrých vlastností, ktoré nemá Alex.

Ale nie je to Alex. Krutá realita ma vytrhla z môjho sna, ktorý som kedysi miloval a v to ráno neznášal. Môžem po Alex v podvedomí túžiť celý život, ale šance na to, aby sa sen stal skutočnosťou zostanú zanedbateľné. Vlastne nulové. Ona ma nechce, odmieta, bojuje so mnou a z neznámeho dôvodu uteká ďaleko odo mňa. Pričom som jej nič takého neurobil. Nič, o čom by som vedel. Ona je zložitá minulosť, Noémie zase jednoduchá prítomnosť. Na to by som mal myslieť.

Schmatol som telefón pod zámienkou kontroly času. Ani neviem prečo, stlačil som ikonku galérie a veľmi rýchlo sa v čase preniesol o dva roky dozadu. Pár zabudnutých fotiek z doby, keď sme spolu chodili, ma pichali do živého. Naučil som sa žiť s tým, že ma odmieta, že sa nechce so mnou stretnúť a porozprávať sa o dôvode rozchodu. Nikdy mi ho nepovedala. Bolelo ma, že dokonca klamala, len aby sa mi vyhla a to niekoľkokrát, keď som sa pokúsil o rozhovor, o stretnutie, o kontakt. Možno som sa vzdal príliš ľahko v pátraní po odpovedi na otázku prečo.

Oleg bude mať pravdu. Musel byť aj nejaký iný dôvod. Možno ešte existovala šanca zistiť, čo sa vtedy stalo a tá ma lákala. Tu už nešlo o hrdosť, moju pýchu, zostala mi len čistá zvedavosť dozvedieť sa pravdu. V nič viac som si nedúfal. Dôvod rozchodu by mi úplne stačil,

aby som vedel, či chyba bola vo mne. Možno by som sa, vďaka tomu, konečne od nej oslobodil.

Dlho som si myslel, že jej niečo vyčítala moja mama, a preto sme sa rozišli. Ale nebola to pravda. Mama bola smutná z nášho rozchodu a snažila sa pritiahnuť Alex občas do kaviarne na výpomoc. Skúšala na ňu vplývať. Potom to s ňou vzdala aj ona.

Ja neviem, možno si Alex povedala, že mňa, náš tím, nechce ohrozovať. Možno si povedala, že pre nás nie je dosť dobrá, že nie je pravá Požehnaná na to, aby bola medzi nami. No to by neznamenal automaticky náš rozchod. Trápilo ma to. Dlhé mesiace ma to naozaj trápilo. Ale musel som sa naučiť s tým žiť a nemyslieť na to každý deň.

No Oleg ma naočkoval škodlivou myšlienkou. Doslova prerazil môj ochranný pancier, ktorým som sa po rozchode obrnil, a ktorý sa začal každým stretnutím s ňou viac rozpadať. Bude to chcieť veľa síl a energie znovu ho dať dokopy. Sám som bol na vine, to ja som ho k nám priviedol len preto, aby Alex nemusela byť vystavovaná riziku, ktoré naše akcie sprevádzalo. Oleg, ktorému som po sto rokoch našiel domov a zázemie, sa mi takto odplácal. To má byť vďaka za to všetko? A ja toho mizerného chlapa, s ktorým to nikdy nebolo jednoduché, napriek všetkému mám stále rád.

Presne tomu bývalému utečencovi som sa v tej chvíli rozhodol zavolať a vynadať. Vyhľadal som jeho číslo, ale na konci zadávania som hodil mobil v zlosti o zem. Padol na rozhranie koberca a dlážky. Otvoril sa a vypadla z neho batéria. Dlho som sa naň bezradne pozer. Medzitým som si dal sprchu, ktorá nesplnila účel. Moje myšlienky a rozrušenie vôbec neupokojila. Nepomohli ani raňajky, ani otvorenie učebníc. Svedomie ma nakoniec prehovorilo. Čo ak sa mi chce niekto súrne dovolať? Bolo by ho treba aspoň poskladať a zistiť škody. Nebolo to odo mňa zodpovedné. Nakoniec som k nemu prišiel a zložil ho.

‘Bože, nech nefunguje, lebo ja to spravím! Varujem Ťa! Som na pokraji to urobiť. Prosím, nech nefunguje! Zastav ma, ak si myslíš, že je to nesprávne! Prosím, naozaj Ťa prosím! Urob to!’

Stlačil som tlačidlo zapnutia/vypnutia a on sa potvora rozsvietil. Po zadaní PIN mobil začal fungovať.

‘Škoda. Neviem, či, ale škoda,’ pomyslel som si.

Tak som znova vyhládal Olegovo číslo a čakal, kým mi zodvihne. Bolo na neho skoro ráno. Náš liečiteľ je typický tým, že si rád pospí. Povedal som si, že ak nezdvihne, tak mu už nezavolám. Nikdy nie na tú tému. Ani sa s ním o tom nebudem medzi štyrmi očami rozprávať. Jednoducho ho aj s jeho plánom budem ignorovať. Lenže už po troch zazvoneniach sa mi prihovril rozospatý hlas: „Áno, Martin, deje sa niečo?“

Dohája! Zaváhal som. S tým som nerátal. S určitosťou ho hoci- kedy inokedy budím na viackrát. Tak prečo tak rýchlo zodvihol? Práve vo chvíli, keď mi to najmenej vyhovovalo.

„Prepáč, asi som ťa zobudil. Nechcel som. Vlastne chcel, “ začal som „habkať“ nezmysly a uvažovať o tom, kam zmizla moja odva- ha. Rozpadla sa ako môj telefón pred chvíľou?

„Tak čo máš na srdci?“ položil mi svojím typickým slovanským prízvukom Oleg. Keď bol rozospatý, znel cudzokrajnejšie ako obvykle.

„Chcel si, aby som sa ti ozval, keď budem rozhodnutý vypočúť si tvoj plán,“ povedal som neistým hlasom s dôrazom na posledné slovo nevediac, do čoho sa ženiem. Na slovo rozhodnutý som s urči- tostťou prízvuk nedal.

Hlas na druhej strane okamžite získal iskru a intenzitu: „Vedel som to! O pár minút som u teba a v krátkosti ti to vysvetlím. Ani ne- vieš, akú si mi hneď zrána urobil radosť!“

„Tešíš sa zbytočne, len si ho vypočujem. To automaticky neznamená, že do toho idem.“

„Jasné, jasné, len vypočuješ,“ počul som pobavenie v jeho hlase, ale vôbec mi to neprekážalo. Nemal som čo stratiť. Už iba získať. Informácie. A hoci mám Noémie rád, dnes ráno som si jasne uvedomil, že mi na nej záleží žalosťne málo. Pravda žiarila neónovým písmenami všade okolo mňa. Nešlo mi len o informácie. Bol som ochotný dať do hry vzťah s ňou, za posledný pokus o Alex, bez nejakých vážnejších výčitiek svedomia. Celý čas som si kládol otázku, čo som to ja vlastne za človeka.

Odovzdane som povedal: „Čakám ťa, Oleg a prines niečo na raňajky, ja urobím kávu. Som zvedavý, čo si vymyslel. Možno je načase dať si poradiť niekým starším.“

„Tú poslednú vetu som nepočul. Zapni kávovar, už sa obliekam. Ešte mi budeš ďakovať, zasran!“

„Teraz som tú poslednú vetu zas nepočul ja. Uvidíme, či ti budem za niečo vďačný. Maj sa.“

Vstal som, otvoril TO okno a pustil december dovnútra. Studený, vlhký, mestský, nečistotami preplnený vzduch mi vnikal do pľúc a až ten zo mňa uvoľnil napätie. Boh mi nechcel zabrániť v mojej ďalšej chybe. Nechal ma v tom samého a možno sa na mne pritom ešte aj dobre pobavil.

Stále som si pripadal ako blázon. Ako nočný motýľ, ktorý sa zúfalo vrhá do svetla dovtedy, až kým nezahynie. Po toľkom čase a zmařených pokusoch mi tento posledný pripadal najšialenejší. Ale v jednom som si bol istý, že bude naozaj POSLEDNÝ.

9. Nedeľný koláč

Bozk na perách ma páľil ešte dlho do noci. Bola som vystrašená. Zo seba, zo svojich pocitov, z okolností, z ktorých vyústil. Yannickov záujem mi lichotí, jeho blízkosť mi je príjemná, ale ten bozk... Ten bozk... Neviem, nevedela som sa rozhodnúť, či mi bol príjemný, alebo nie. Nebol pre mňa prekvapením. Dalo sa mu zabrániť, ale nechcela som.

Sama neviem ako ďalej. Musím si to všetko poriadne premyslieť. Čo chcem, po čom túžim. Všetko. V hlave mám zmätok, v srdci kráter. Neviem sa odosobniť a uvažovať logicky. Keby sa dalo, sadla by som na prvé lietadlo a ušla späť do Afriky. Preč od všetkého a všetkých, od starostí o ľudí v tíme, od mužov. Späť k obyčajnej robote.

Je mi ťažko. Viem, že vôbec nie je správny čas na nový vzťah. Hoci mi srdce hovorí, aby som si dala pohov, rozum káže, aby som mu dala šancu. Viem, že Yannick ma má veľmi rád, a že som sa vždy mohla na neho spoľahnúť. Nikdy by ma nesklamal. Jednoducho to viem. Pri ňom bývam zvyčajne uvoľnená a na nič sa nemusím hrať. Určite nie na dokonalú Požehnanú, ktorá nikdy neexistovala, a on ma za to neodsudzoval, len chápal. Je mi s ním dobre. Ale nie krásne. S Martinom mi nie je ani dobre, ani krásne, ale aj tak viem, že ho stále milujem. A hrozne ma to vytáča. Dohája! Tak hrozne ma to vytáča!

Mohla by som byť s niekým, hoci by som milovala iného človeka? Asi mohla a nebola by som prvá na svete. Ani posledná. Zaradila by som sa do zástupu mužov a žien, ktorí takto prežijú svoj život. Bolo by správne byť s niekým len preto, že sa bojím zostať sama? Ku komu by to bolo fér? Ani ku mne samej nie. No Yannick by bol možno rád. Aspoň on by mal z toho radosť. Možno by som ho nakoniec dokázala milovať. Po rokoch, po deťoch, po spoločne vyriešených problémoch

a krásnych zážitkoch. Možno by to, čo je medzi nami, bolo nakoniec silnejšie, pevnejšie ako láska, ktorú mám za sebou. Možno.

Nerozumiem si. Pred vyše rokom som sa krátko pohrávala s myšlienkou o živote v reholi. No nevedela som sa rozhodnúť ani pre jednu z nich. Naozaj starostlivo som si ich preštudovala, dve dokonca osobne navštívila. Ani jedna mi nevyhovovala. Vzdať sa sveta, slobody, práv na vlastné sebaurčenie by som nedokázala. Môj život je príliš zložitý, moje vnútro komplikované, veľa úžitku by zo mňa nemali. Iba starosti. Dobrú mníšku by zo mňa nikto nedokázal spraviť. To je isté.

Dôkladne som sa vtedy hrabala vo svojom vnútri a zistila som, že nedokážem žiť sama. Stále som Martina milovala a akákoľvek myšlienka na niekoho iného mi prišla ako rúhanie. Ako nevera. Hoci som bola oficiálne sama. Až teraz som naozaj sama. Až potom, ako ma opustil aj on. Naozaj skutočne realisticky načisto sama. Dokonale slobodná, ale sama.

Viem, že potrebujem mužskú oporu. Potrebujem niekoho, na koho ramene by som sa mohla vyplakať. Kto by ma vypočul, keby by som mala potrebu rozprávať, kto by ma mlčky pohladil, kedy by som potrebovala blízkosť niekoho. Tá je často viac ako stovky slov. Len po tom túžim. Mať pri sebe človeka, ktorému môžem povedať takmer všetko a vedieť, že bude napriek tomu pri mne stáť. A Yannick by takým mohol pre mňa byť.

Týmto smerom sa uberali moje myšlienky aj cestou na nedeľnú omšu, kam sme sa vybrali s celou rodinou. Známi, ktorých sme postretali, ma postupne vytiahli z filozofickej nálady. Vo vnútri kostola ma však čakalo prekvapenie vo forme Yannicka a ja som s úľavou zistila, že napriek zmätku, ktorý som mala po včerajšom bozku v hlave, ma stretnutie s ním predsa len potešilo.

Bežne tam nechodievala, pretože býva v inej časti Paríža. Prišiel len kvôli mne. Sedel za mnou, a keď sa podávali ruky, usmial sa na mňa. Bolo mu jedno, že je tam celá moja rodina, a že nás spolu vidia a myslia si svoje. Otec ho pozná dávno, ale na rozdiel od mamy, mu nikdy nevedel prísť poriadne na meno. Možno kvôli jeho minulosti. Jeho obráteniu nikdy neuveril. Napriek tomu sa nazdávam, že by náš prípadný vzťah dokázal nakoniec prehltnúť.

To, že sa ma neskôr na Yannicka budú vypytovať, mi bolo jasné, ale nebála som sa. Zatiaľ spolu nechodíme, nemám dôvod prečo sa cítiť zle. Som dospelá, oni len adoptívni rodičia, môžem robiť vlastné rozhodnutia. Majú však právo povedať si svoj názor. Ja si ho vypočujem, zvážim, no rozhodnutie bude len na mne a mojej zodpovednosti. Oni to vedia, ja to viem. Viem, že pre mňa vždy chceli niekoho Požehnaného. Neraz o tom hovorili. Odjakživa mali strach, ktorý som kedysi nechápala. Báli sa, že padnem medzi zlých. Yannick by bol pre nich sklamanie, ktoré by museli nejaký čas spracovávať. V jednom som však mala jasno. Nech by sa stalo čokoľvek, stále budeme rodina. Ozajstná rodina. Taká, čo si vie vynadať, aj odpustiť.

Po kostole sme išli každý svojou cestou. Ja som si užívala nedeľu s našimi a celý čas uvažovala, čo mám robiť. Dať Yannickovi šancu, či nedať? Vychádzalo mi z toho skôr nedať. Už len kvôli Afrike.

Z rodinného programu som sa vytrhla až podvečer. Musela som ísť za Theom, potom na vopred dohodnutú návštevu môjho krstňaťa. Ruby ma deň po prilete pozvala na jej tekvicový koláč, ktorý milujem, a ktorý sa pre mňa chystala napiecť. Hoci sa mi nechcelo, nemohla som ju odmietnuť. Chcela som vidieť malú Patríciu a priniesť jej darček.

Ruby sa za ten čas, čo ju poznám, poriadne zmenila. Odkedy žije v blízkosti nás Požehnaných, prestala ľuďom veštiť. Je pokojnejšia, aj jej vzhľad prešiel zmenou. Stále je pekná, ale už nepôsobí vyzývavo. Čo je najdôležitejšie, je podstatne veselšia. Žije sama. Malá Patrícia je celý jej svet a nikoho ďalšieho k šťastiu nepotrebuje. Aj tak sa cíti milovaná a spokojná a ja jej vyrovnanosť obdivujem. Myslím, že sa v mužoch sklamala natoľko, že by im už nedokázala uveriť. Viackrát mi niečo také naznačila. No hlbšie sa na tému muži nikdy nechcela rozprávať, ale ja viem, že jednoducho zatrpkla. Toho chlapa, čo jej to spôsobil, by som najradšej niekam kopla, keby som vedela, o koho ide. Určite by si to zaslúžil.

Ja mám zatiaľ v živote viac šťastia ako ona. Hoci na úkor niekoho iného. To ja som Martina sklamala. Vo mne stále žije nádej, že nájdem lásku na zvyšok života. Možno nie takú intenzívnu, prudkú, vstrebávajúcu, ako bola moja prvá. Bola krásna, ale s Noémiie definitívne skončila. Asi by som sa mala uspokojiť s tým, čo mám a netúžiť po niečom, čo nedosiahnem. Žiť pre dnešok a užívať si ho, jednoducho dať na maminu radu a nepozerať sa dozadu. Zdalo sa mi, že som konečne odhodlaná poslúchnuť ju.

Pred bránou k domu, kde teraz býva Ruby, som predsa len zaváhala. K budove, ktorá mi nevedomky zmenila život, sa mi viažu mnohé spomienky. Väčšinou dobré, mnohé však bolestivé. Za jeho múrmi nikdy viac nestretnem Rafaela, ani Richarda. Kedysi to bolo miesto, kde som bola pomaly viac doma ako doma, ak nerátam čas na spanie. Na exteriéri vyše storočného domu sa nič nezmenilo. Stále bol sivý, architektonicky nezaujímavý. Akurát len takto v zime pôsobil staršie a smutnejšie.

Váhavo som vstúpila do vnútra vedľajšieho vchodu, pár metrov vzdialeného od hlavného vchodu do kaviarne, ktorý smeroval na schodisko vedúce do bytov na poschodí. Posledné záblesky večerného svetla prenikali cez sklenené okno nad dverami, prestávali ho dostatočne osvecovať, tak sa mi ruka skôr po pamäti dotkla vypínača. Nikde nikoho. Opatrne som stúpila na prvé schody celý čas sa modliac, aby som nestretla Martina. Yannick tam už nebýva. Ale môj ex a jeho mama sú súčasťou tejto budovy, ktorá patrila ich rodine od jej postavenia. Mohli sa kedykoľvek objaviť v jej útrobách. Oboch som nemala chuť stretnúť. Aspoň nie v ten večer. Určite by som mala problém aj so slušným pozdravom.

Našťastie som prešla bez povšimnutia až ku dverám do Rubiného prenajatého bytu, zaklopala som na ne a dočkala sa milého privítania. Patrícia sa tešila darčeku z Afriky. Bol to malý čierny sloník so zdvihnutým chobotom. Na chrbte mal krásne farebné ornamenty. Tiež jedno dielko z našej dielne. Okamžite sa stal dopravným prostriedkom pre jednu z jej bábik.

Ruby sa chcela so mnou rozprávať, čo sa nám aj podarilo, ale potom ma nasilu odviedla do svojej izby Patrícia. Mala so mnou svoje plány, na ktoré ma nemusela dlho presviedčať. Dobré mi padlo vrátiť sa na chvíľu do detstva. Najskôr sme obliekali bábiky, robili im účesy a nakoniec sme sa začali česať my. Patrícii som urobila účes, ktorý ma naučili deti v Mihangu. Zaplietla som jej ofinu a časť vlasov na temene hlavy do vrkôčikov. Na jej svetlých vláskoch to vyzeralo inakšie ako na tých ich, ale pristalo jej to rovnako. Deti v jej veku sú asi všade na svete rovnaké. Vďaka za to, keď sa im niekto naozaj venuje.

Spod Afrikou inšpirovaného účesu sa na mňa pozeralo jedno krásne, rozumné, dobre vychované dievčatko. Ruby musí byť na ňu

veľmi hrdá. Aj ja som bola. Však je to aj moja, hoci len krstná, dcéra. No potom sa naša hra trochu zvrtla. Patrícia začala upravovať mňa. Občas to zabolelo, ale vydržala som. Čo by baba neurobila pre krásu? Vyrušil nás až hlas jej mamy, ktorá ma volala po mene. Zdrhla som mojej malej vizážistke, vybehla z izby a zostala prekvapene stáť. Ako naschvál v obývačke stál ten, ktorému som sa chcela vyhnúť.

„Pod' mi pomôcť povykladať veci, potrebujem presťahovať túto skrinku,“ požiadala ma Ruby. Narýchlo som si začala rušiť účes, ktorý mi spravila Patrícia. Pobavené pohľady oboch hovorili, že ani mejkap nevyšiel práve najlepšie. Neostávalo mi nič iné, len sa na to vykašľať. Bolo to veľmi trápne a moja snaha o rýchlu nápravu ten pocit len prehlbovala.

Namiesto toho som prišla k predmetnej väčšej skrinke, aby som Ruby pomohla vyložiť kôpky oblečenia a škatule, ktoré v nej boli. Martin bol celý čas úplne blízko pri mne a podával mi veci. Cítila som, ako sa mi klepú ruky. Možno aj nohy. Asi trikrát sme sa nechtiac dotkli a vždy ma to na sekundu paralyzovalo. Všetmožno som sa snažila, aby mi nič nespadlo na zem, aby si na mne nič nevšimol. Myslím, že úspešne.

Keď bola skriňa prázdna, Martin ju nahol a chytil odspodu. Svaly na rukách sa mu napli a pritiahli moju pozornosť. Za ten pohľad som mohla ďakovať tričku s krátkymi rukávami, ktoré mal v ten zimný večer prekvapivo na sebe. Okamžite som si uvedomila, že môj Martin nemal také hrubé ruky. Teda, čo si pamätám. Pozerala som očarene na hru svetla a svalov a takmer som ani nepočula, keď mi vraveli, aby som pridržala zásuvky pri prenášaní, aby sa nevysúvali.

Vtedy si moje zaváhanie všimli všetci. Martin sa na mňa pozrel takým zvláštnym pohľadom. Neviem to ani opísať. Bol vážny, hľadel

mi uprene do očí, či skôr až do duše. Nevieť, čo zisťoval, alebo o čo mu išlo. Možno sa len ponáhľal a ja som ho zdržovala. Možno ma ľutoval. Rýchlo som sa spamätala a pomáhala niešť stred starožitného kusa nábytku z masívneho dreva, pričom druhý koniec niesla Ruby. Pomaly sme prešli pár metrov, keď v zadnom vrecku Martinových džínsových nohavíc zazvonil mobil.

„Môžeš hovoriť. Aspoň si vydýchnem,“ povedala Ruby a položila skrinku na jej strane na zem a chytila si chrbát. No Martin stále držal nábytok, mal tam prsty. Znervóznel.

„Alex, vyberieš mi ho, prosím, a pozri sa, kto volá. Nemôžem to teraz pustiť,“ povedal s ťažkosťami, pričom sa snažil pomôcť si vložením nohy pod skrinku. Nebol to najlepší nápad. Preto som rozpačito prišla k nemu a opatrne zalovila v jeho vrecku. Bolo mi nepríjemné dotknúť sa ho a ešte na takom mieste. Pozrela som sa na displej, pozrela na fotografiu, nahlas som prečítala a okomentovala: „Noémie. Mám to zdvihnúť?“

Odľahlo mi, keď povedal: „Nie, zruš to. Zavolám jej neskôr.“

S radosťou som to urobila. Ak by ma donútil sa s ňou rozprávať, nebola by som práve najšťastnejšia.

Ruby sa vrátila späť do prenášania a potom v spálni, kam sme tú skrinku preložili, sme ju spoločne za chvíľočku naplnili. Vyzerala spokojná s výsledkom našej spoločnej práce.

„Ďakujem, decká, veľmi ste mi pomohli. Čo takto koláč? Zaslúžite si.“

Nemuselo to nič znamenať, ale aj tak sa mi zdalo, že je zvláštna. Raz sa skúmavo zahľadela na mňa, potom na Martina. Mala niečo za lubom. Natoľko som ju už poznala. Prešla ma chuť na jej koláč. Rozhodla som sa ju odmietnuť so slovami: „Prepáč, ja už musím ísť. Je veľa hodín.“

„Neblázní. Sadneme si spolu, dáme si čaj, dezert, porozprávame sa,“ presviedčala ma.

„Radšej pôjdem. Niekedy nabudúce,“ sľúbila som pevným hlasom a mentálne ju donútila, aby mi dala pokoj.

„Poď, Patrícia, ideme Alex aspoň zabaliť z koláčika,“ povedala mamina krásneho dievčatka ťahajúc ho za ruku do kuchyne.

Keď sme zostali sami dvaja s Martinom v úzkej chodbe, nikdy sa mi ticho nezdalo trápnejšie a chvíľa taká dlhá. Ani jeden z nás sme nevedeli, čo povedať. Mala som chuť zdrhnúť čo najrýchlejšie preč. Zase.

Nakoniec našiel odvahu chlapec z múzea: „Neprechladla si včera?“

Neuveriteľne mi odľahlo, že sa ideme rozprávať o chorobách. Fakt super téma. Maximálne neutrálna. Mal to u mňa.

„Ani nie, trochu ma dnes ráno škriabalo v hrdle. Dnes som už vyzbrojená dáždnikom.“ Ukázala som ku dverám.

Znovu sa na mňa čudne zahľadel. Tak neveriacky. Až vtedy som si spomenula, že som zmaľovaná a nemôžem ísť v takom stave na ulicu.

„Fajn, ale keby si chcela, môžem ťa hodiť domov, už je tma a nie je omnoho lepšie počasie, ako bolo včera,“ povedal a mne sa zdalo, ako keby to vyznelo takmer ako neslušný návrh. Naozaj by to urobil, keby som ho o to požiadala? Bol predsa zadaný. Načo mi navrhoval niečo také? Predstava nás dvoch samých niekde v aute ma na smrť vydesila. To by bola na mňa silná káva. Jeho mobil, našťastie, opäť zazvonil a ja som si druhýkrát za posledné minúty vydýchla. Moja reakcia na jeho pozvanie vôbec nebola nutná.

Podľa toho, ako sa zatváril, dalo sa vytušiť, že je to znova Noémie. Rýchlo som zmizla do kúpeľne a zmyla stopy po netradičnom líčení. Útržky ich rozhovoru ku mne doliehali cez dvere, no keď som sa začala obliekať a obúvať, počúvala som ich náročky. Nedalo sa tomu odolať. Snažil sa ju slušným spôsobom zrušiť, no ona sa nechcela dať a stále sa ho niečo vypytovala. Bola som k nemu otočená chrbtom, no zdalo sa mi, že sa na mňa pozerá, ale keď som sa otočila, hľadel smerom do kuchyne. Práve odtiaľ vychádzala zamračená Ruby s koláčom v papierovej krabici. Poďakovala som sa a vyšla z bytu. Martin akurát končil telefonát so svojou frajerkou. Po schodoch domu som už pre istotu bežala pre prípad, keby ma niekto naháňal. Našťastie to nikomu nenapadlo.

Na ulici som spomalila a uvažovala, čo sa vlastne stalo. Asi nič. Učím sa s ním normálne komunikovať. Uznávam, nebol to najlepší pokus. Tak na tri mínus. Ale aj tak som bola na seba hrdá.

Príšerne fúkalo, nemalo zmysel otvárať mamin dáždnik, rýchlo by sa vo vetre polámal. Preto som nechala bodať chladný dážď do tváre a dokončiť moju očistu. V podstate som mu bola za to vďačná, pretože ma prebral zo zadumania. Hej, Afrika ma naučila aj to, že dážď je vo všeobecnosti synonymum požehnania.

Pred metrom som postrehla žobráka. Prešla som popri ňom a zastala tesne pred vstupom. Až tam mi došlo, aký musí byť hladný, keď v takom nečase žobre. Nedalo mi, vrátila som sa k nemu, aby som mu vložila koláč do rúk a tešila sa z malej iskry v jeho očiach, ktorá mu preblesla, keď si škatuľu otvoril.

Aspoň jemu som spravila radosť. Nedokázala by som ho zjesť. Hnevala som sa na Ruby, že narafičila na mňa tamto stretnutie. Možno nás chcela naučiť znovu spolu vychádzať. Sme krstní rodičia Patrície,

nepáči sa jej, ako sa obchádzame. Viackrát mi o tom hovorila. Teraz pred Vianocami sa jej asi zdalo, že je najvhodnejšia doba. V postate sa jej to podarilo. Chvilku sme sa naozaj rozprávali ako normálni ľudia. Ruby môže ísť spokojne spať. Svoju úlohu v živote jej dcéry si splníme.

Večer nakoniec nebol úplne nafi gu. Nevyhli sme sa miernemu trápeniu, ale všetci sme to prežili. Je to presne také, ako mi hovorila mama. S každým stretnutím o niečo ľahšie. Napriek pretrvávajúcemu pocitu ťažkého závažia na duši som dospela k presvedčeniu, že raz bude dobre. Dnes večer som konečne uvidela svetlo na konci tunela a bol to príjemný pocit. Život ide ďalej.

Sadla som si na voľné sedadlo vo vagóne metra a pozerala sa uprene na párik zamilovaných. Odvrátila som pohľad, ale aj tak ma tá dvojica magicky priťahovala. On jej niečo šepkal do ucha, ona sa usmievala a celý čas sa hrala s jeho prstami. Jej tenučké prsty sa preplietali s láskou medzi tými jeho. Fascinovali ma. Bolo v tom toľko lásky, intímnosti, že som jej závidela. Občas sa šťastne zasmiala a aby ho umlčala, pobožkala na ústa.

Definitívne som ich prestala sledovať, keď ma začali svrbieť oči. Vybrala som z kabelky mobil. Niekedy vtedy sa môj smútok zmenil na zlosť. Chcela som zavolať Yannickovi, ale telefón mi „zamrzol“. Musela som ho vypnúť a zapnúť. Až potom sa mi podarilo dovolať sa mu a dohodnúť si s ním stretnutie ešte v ten večer. Navrhla som mu čaj a on navrhol miesto, kde si ho dáme. Hrozne sa mi nechcelo ísť domov. Nie kvôli našim. Kvôli tomu, čo by ma prenasledovalo v tichu mojej izby. Ozývalo sa vo mne niečo zlé. Mala som chuť sa Martinovi pomstiť. Príšernú chuť.

Moja zlosť ma donútila urobiť aj inú hlúposť. Z ničoho nič som sa rozhodla vybaviť si ešte jeden telefonát.

„Ahoj, tu je Alexandra, ako sa máš?“

Na druhej strane bolo počuť niekoľko tónov kaviarenskeho klavíra.

„Som rád, že si sa konečne ozvala. Čo nového v Keni?“ povedal môj biologický „tata“.

Neprekvapilo ma, že vie, kde som. Teda, kde by som bola, keby ma Oleg nepresvedčil na krátku dovolenku. Zvláštne bolo, že nevedel, že som späť. Zaujímala ma jeho reakcia, keď sa to dozvie.

„Som v Paríži, ale nie nadiľho. Len som ti chcela popriať pekné sviatky, teda ak nejaké oslavuješ,“ po svojom som mu popriala.

Zostal ticho. Nebol informovaný. Nepozdávalo sa mi to. Už od druhého dňa v Paríži som cítila prítomnosť Zatratených v mojej blízkosti. Ak mu nepovedali, že som späť, on ich neposlal. Mohlo to znamenať len dve veci, buď už nie je v ich čele, alebo niekto mu schválne moju prítomnosť zatajil. Ani jedno, ani druhé nebolo pre neho pozitívne a vlastne ani pre mňa.

„Je to od teba milé. Chcela by si sa stretnúť?“ opýtal sa ma nakoniec otec zmeneným tónom.

„Ešte nie. Možno sa ti po novom roku ozvem. Maj sa,“ povedala som a zrušila hovor. Nebola som istá, či by mi naozaj vedel povedať, kto po nás ide a hlavne, či by to chcel urobiť. Nie je na našej strane. Neverila som, že by o útoku na Thea nevedel. Také správy sa medzi Zatratenými šíria raketovou rýchlosťou. Ale stálo to za pokus o opätovné stretnutie? Fakt neviem.

Po telefonáte som sa cítila ešte horšie, ako pred ním. Horúčkovo som uvažovala nad mojím biologickým predkom. Naozaj na mňa prichádzala zimnica a roztancovala moje telo od stúpajúcej teploty odvíjajúcou sa rýchlosťou. Bolo mi jasné, že zo schôdzky nič nebude

a neostane mi nič iné, len čím skôr zaliezť do postele a doliečiť sa spánkom. Samoliečba pri mojej vlastnej chorobe nikdy poriadne nefunguje. Naozaj neviem prečo. Asi preto, že chorá liečiteľka skrátka nie je vo forme.

Vystupujúc z metra som zatelefonovala Yannickovi, že idem rovno domov, lebo sa necítim dobre. Asi mi neveril. Myslím, že to zobral trochu zle a popravde, ma to zamrzelo. Aj mne to prišlo ľúto. Nie kvôli nemu, ale kvôli mne. No nič sa nedalo robiť, moja osobná pomsta bola zo zdravotných dôvodov odložená na neurčito.